

Geyiksuyu şehitleri ölümsüzdür!

“Şehitlerimiz mücadeleye davetiyedir!” S/14

Sana söz yoldaş;
kavga sloganlarınız yarım kalmayacak! S/15

Avcılar Belediyesi’nde işçiler
günlerdir direnişte

Avcılar Belediyesi’nde
“sendika hazımsızlığı”

S/05

Devlet “koruduğu”
kadınları öldürüyor!

S/07

Haftalık-84

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Çünkü gerçekler devrimcidir

18-24 Mayıs 2016

Fiyat: 1 TL

www.ozgurgelecek.org

Yoksulluk ve yolsuzluk çarşafla örtülmez!

Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan’ın kızı Sümeyye Erdoğan’ın geçtiğimiz günlerde evlendi. Düğün aracının geçtiği güzergaha beyaz çarşaf gererek halktan kamufle olmaya çalışılan zenginlik, “yoksulluğunuzdan utanın” demeye denk gelirken aynı beyaz çarşaf ezilenlere kefen olmaya devam ediyor.

Kan siyasetleri ile halka ölüm, Ksaraylarına refahlığı biçenlerin beyaz çarşafı kuşkusuz ayaklarına dolanacak! Kürt halkının görkemli direnişi, işçi ve emekçilerin mücadele hattı, kadınların isyanı bunun en büyük göstergesi!

ÇIKTI!

Gündem

TC’nin çaresizliği ve
“kan siyaseti”

S/03

Sentez

AB ve TC kendi yolunu
belirlerken:
“Son zılgıt çekilmedi henüz”

S/08

79. yılında Dersim
Tertelesi’ni lanetliyoruz
-Ermeni Devrimciler-

S/09

Pusula

“Geyiksuyu şehitleri teslim
alınamayan irade, bitmeyen
devrim özlemidir”

S/11

ÖZGÜR GELECEK'ten

Verdiğimiz bir haftalık aranın ardından yeni sayımızla buluştuk. TC'nin Dersim-Geyiksuyu'nda 6 Mayıs gecesinde havadan ve karadan başlattığı operasyon sonucu iki halk savaşçısı, **Haydar Arğal (Sinan)** ve **Murat Tekgöz (Rıza)** şehit düştüler. Onların ardından kaleme alınan açıklama ve yazıları bu sayımızda sizlerle paylaşıyoruz.

Askeri operasyonlara hız verse de ciddi kayıplar vermekten kurtulamayan devlet diğer yandan gazetemizin aralarında bulunduğu devrimci ve yurtsever basın organlarına, çalışanlarına dönük dava ve soruşturmalara da hız vermiş durumda. Wan'da ölümle tehdit ettiği DİHA muhabiri **Nedim Türfent'i** kaçırmaya çalışan devlet, tepkiler nedeniyle Nedim'in gözaltında olduğunu açıklamak zorunda kalmış ve tutuklamıştı.

Yine Wan'da Gever'e dönük gizli operasyonu açığa çıkaran DİHA muhabiri **Şermin Soydan** önce gazeteci bozuntusu Abdülkadir Selvi tarafından Yeni Şafak'ta hedef gösterilmişti, o da tutuklandı. Böylelikle savaşın karartmaya çalıştığı gerçekleri açığa çıkarma mücadelesi veren ve 37 kez kapatılan DİHA'nın tutuklu gazeteci sayısı 13'e yükseldi.

Savaş sürüyor, özgür ve devrimci basın mücadelesi de... Susturamayacaklar!

"Em li rojnameye xve xvedi derdikevin ji bo zimanê me jîn be"

Amed: Li Kurdistanê Tirkîyê politikayê komkuji û asimilasyonan berdeyam dike li hemberê vî rojnameya bê zimane Kurdî derdikeve, azadiya welat, berdeyam dike kû rastîyan nîşanê gel bide. Kampanyaya kû di 22 yê avrêl da a rojnameya Azadiya Welat bi navê "**Her malek welatek**" destpêk anî berdeyam dike. Ji bo vî rojnamevan ê Azadiya Welat **Ferit Dere** bi rojnameya me ra axîfî.

- Naverok û aramancaya kampanyaya ve çî ye?

- Bi rastî naverok û aramancaya kampanyaya me ew e ku her ferdên kurd û yên ku dibêjin em kesên sosyalîstî rojnameya Azadiya Welat xwedî derbîkevin û zimanê xwe bixwînin. Wekî tê zanîn rojnameya Azadiya Welat niha li cîhanê rojnameya ku tekane zimanê kurdî weşanê dike ye. Ji ber vê yekê jî 22'yê nîsanê Roja Rojnamegeriya Kurdî me dest bi kampanyaya abonetiye kir. Aramancaya me ew e ku rojnameya me bîkeve her mal, kolan, tax û dikanan de. Divê herkes ji zimanê dayikê xwedî derbîkeve. Ji ber vê yekê jî dema ku mirov zimanê xwe

xwedî derket mirov çand, dîrok û nîrxên xwe xwedî derdikeve. Ger ku em li hemberî desthilatdariya dewletê xwedî ji zimanê xwe dernekevin zimanê me dê wînda bibe. Zimanê me jî zimanekî dîrokiye divê em dîroka xwe bidin jiyîn.

- Hûn xebatên xwe çawa didin meşandin û bertekên gel li hemberî xebatên ve çawa ne?

- Xebatên me komunal tîn meşandin. Em xebatên xwe serlêdana tax, kolan, dikan û malan de dimeşînin. Bi rastî gelê me

êdî naxwaze zimanê biyanî biaxive, ji ber vê yekê jî em dikarin bibêjin ku bertekên gel sedî 95 erênî ne. Lê wekî tê zanîn ev demek dirêje li bakurê Kurdistanê li dijî gelê kurd şerek taybet tê meşandin. Yê k udi vî şerî de bandor bûne jî hene. Ji ber vê yekê kêmkî bertekên neyînî nîşanê wampanyaya me didin. Xebatên me heta niha bi rastî serkeftî derbas dibin. Daxwaza me ew e ku em Azadiya Welat bixin hemû mal û dikanên gel de û her kes zimanê dayika xwe bixwîne. Li hemberî hemû êrîşên dijî mirovî dîsa jî em xebatekî pîroz dimeşînin û heta dawiyê jî ji bo ku gel zimanê xwe bixwîne em ê xebatên xwe bidomînin.

- Ev nêzî salekê ye li bakurê Kurdistanê şerek heye, politikayên asimilasyonê tînkirin hûn wekî Azadiya Welat çî astengiyan dikişînin û çî dikin?

- Bi rastî şerê ku ji aliyê dewletê ve îro li bakurê Kurdistanê li dijî gelê kurd tê meşandin herkes lê bandor dibe. Em jî wekî rojnameyek kurd li hemberî polîtîkaya dewletê rastîyan civakê her tim bi awayekî zelal dinivîsînin. Divê ku her kes li hemberî vî polîtîkaya asimilasyonê derbîkeve û vî qirêjîyê qebûl neke. Çapemeniya alîgir ya hikûmetê her tim tîştên derew dinivîsîne, ji ber vê yekê jî çapemeniya azad her tim tîştên ku tînkirin dinivîsîne û van qirêjîyên dewletê deşîfre dike. Niha gelek rojnamegerên kurd ji ber ku rastîyan civakê nivîsandin ji aliyê dewletê ve hatin girtin û avêtin girtîgehan de. Ev yek jî nîşan dide ku dewlet naxwaze tu kes rastîyan civakê binivîsîne û qirêjîyên wan deşîfre bike. Lê çapemeniya azad her tim dê rastîyan binivîsîne û tu caran jî rastî nivîsînan de jî ta-wîz nade.

- Herî dawî hûn dixwazî çî bibêjin?

- Herî dawî em dixwazî bibêjin ku divê her kes piştîgiriyê bide kampanyaya me û rojnameya me ji aliyê hemû gelê kurd û demokrat ve bê xwendin. Xwedî derketina ziman xwedî derketina dîrikê ye. Ji ber vê yekê jî divê ya ku dikeve ser milên me em bikin û xwedî ji zimanê xwe derbîkevin. Ji bo piştîgiriya ve jî em gelek spasîyên xwe dikin û ji bo xebatên ve jî serkeftî dixwazî. Zimanê me dîroka me ye, dest bidin hev û xwedî zimanê xwe derbîkevin.

"Özgür Gelecek susmayacak" demek soruşturma sebebi!

Adana: 26 Nisan günü gazetemiz çalışanı 3 muhabirimizin de gözaltına alındığı gözaltı ve tutuklama terörüne karşı Adana'nın da içerisinde birçok ilde yapılan gözaltı ve tutuklamalar protesto edilmişti. Bu protesto eyleminde gazetemizin

Adana muhabiri **Emin Burak Türer'in** yaptığı basın açıklaması gerekçe gösterilerek muhabirimize "**Cumhurbaşkanı'na hakaret**", "**terör örgütü propagandası**" ve "**301**"den Cumhuriyet Savcılığı tarafından soruşturma açıldı.

TC'nin çaresizliği ve "kan siyaseti"

İşçi ve emekçilerin, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen ulus ve milliyetlerin, yok sayılan inançların, kadınların, LGBTİ'lerin; ezilenlerin kanı, hakim sınıfların diline pelesenk olmaya devam ediyor. Çete lideri Sedat Peker'in "Oluk oluk akıttığımız kanlarınızla duş alacağız" şeklinde 1 Kasım Genel Seçimi öncesinde, hakim sınıfların ezilenlere yönelik son süreçteki politikalarını ortaya koyan açıklamalarının ardından CHP-AKP arasındaki ağız dalaşında da ezilenlerin kanı üzerinden "politika" yapılmaya devam edildi.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun "Başkanlık Sistemi"ne karşı "Böyle bir başkanlık sistemini kan dökmeden bu ülkede gerçekleştiremezsiniz" sözleri AKP/Erdoğan cenahından büyük tepki gördü. Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın katıldığı ATO Congresum'da düzenlenen Türk Siyasi Tarihinde Yerli ve Milli İdare Programı'ndaki "Kan dökülmesi gereken durumlar elbette olabilir. Milletimizin bekası için aslanlar gibi mücadele eden, gerektiğinde kanlarını döken askerimiz, polisimiz, köy korucularımız var"

(Cumhuriyet.com.tr, 12 Mayıs 2016) açıklamaları ve hemen ardından Kılıçdaroğlu'nun gerçek niyetinin DW Türkçe'den Özlem Coşkun'a verdiği röportajda, "Terörle mücadele konusunda kimsenin bir tereddüdü yok" sözleri ile açığa çıkışı, hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşta ezilenlerin ortak çelişkileri olduğunu bir kez daha gösterdi.

AKP nezdinde TC, içerisinde olduğu yönetememe krizini, tek din-dil-ulus özüne sadık kalarak "Başkanlık Sistemi" vb. yöntemlerle aşmaya çalışırken yönetememe krizinin faturası ise elbette ki ezilenlere çıkarılıyor. Temmuz 2015 itibarıyla "ağırlaştırılmış faşizm" halini, ablukalar, yasaklar, katliamlar, hak gaspları ile devreye sokan TC devletinin politikalarının uygulayıcılarından AKP, halkın kanının dökülüp-dökülmemesi gereken durumlara ilişkin yorumlar geliştirmeye ve her ne olursa olsun kan dökmeye devam ediyor. K. Kılıçdaroğlu ise söz konusu "terörist" olunca sözde muhalifliğinden çark ediyor. Aynı röportajında "Kürt sorunu çözülmeli mi? Evet, çözülmeli. Hiç tereddütüm yok. Nerede çözülmeli? TBMM'de çözülmeli" diyen Kılıçdaroğlu, 3 Mayıs günü hakkında dosya bulunan milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılmasını içeren anayasa değişikliği teklifine "evet" diyerek Kürt Ulusal Hareketi'nin meclisteki ayağını tasfiye etme girişimlerine onay verdiğini ne hikmetse unutuyor(!)

Tüm bunlarla beraber Kılıçdaroğlu ve diğer sistem partilerinin "terörist"ten kastının kim olduğunu çözümlenmek zor değil. Hak gasplarına karşı direnişe giden işçiler "terörist!" Canı, kimliği, kültürü için mücadele veren Kürt halkı "terörist!" Kadına yönelik şid-

dete ve kadın katliamlarına karşı ses çıkaran kadınlar "terörist"...

Saymakla bitiremeyeceğimiz bu "terörist"lerin kanını dökmek için "aslan gibi" koluk kuvvetiyle savaş açan TC devleti, 12 Mayıs günü bu zulme ve katliama karşı direnişin sürdüğü Nisêbîn'in Alike Mahallesi'ni savaş uçaklarıyla vurdu. YPS Genel Koordinasyonu yaptığı açıklamada, "Nusaybin'in Alike Mahallesi ilk kez savaş uçakları tarafından bombardımana tabi tutulmuştur. Pervasızca Kürdistan kentlerine saldıran TC ordusu, en ileri savaş donanımına sahip bombardıman uçaklarını da devreye koyarak direnişi kırmaya çalışmaktadır" ifadelerini kullanırken 2 ay aşkındır direnişin sürdüğü Nisêbîn'de büyük kayıplar veren TC'nin bölgeye saldırıları yoğunlaşırken siyasi soykırım operasyonları da sürüyor. HDP ve DBP'nin il ve ilçe yöneticileri operasyonlarla tutuklanmaya devam ederken son olarak DBP eşbaşkanı **Kamuran Yüksesek** geride bıraktığımız hafta gözaltına alınarak tutuklandı. Siyasi soykırım operasyonları ile devrimci, demokrat ve yurtseverleri tutsak alan devlet, toplumsal muhalefetin sesini olabildiğince kısımaya çalışıyor. Halk üzerine kurmaya çalıştığı "koruk imparatorluğu"nu bu operasyonlar ve DAİŞ işbirliği ile gerçekleştirdiği bombalamalar ile sağlamlaştırmaya çalışan AKP/TC, halkın gerçeklere ulaşmasını ise özgür basına yönelik saldırıları ile engellemeye çalışıyor.

Ezilenlerin kanını yaşadıkları saraylara harç yapanlar...

Tüm bu saldırı konsepti elbette ki işçi ve emekçileri de es geçmiyor. İşçi ve emekçilere köleliği dayatan İş Kanunu ile Türkiye İş Kurumu Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı geçtiğimiz haftalarda meclisten geçti. "**Kölelik Yasası**" olarak tanımlanan ve özel istihdam büroları aracılığıyla geçici iş ilişkisi kurulması ve uzaktan çalışma gibi es-

nek çalışma modelini öngören kanun tasarısı ile işçi ve emekçilerin yıllardır verdikleri mücadeleye sayesinde elde ettikleri temel hakları ellerinden alınmış oldu.

Kanunla, yıllardır gündemde olan kiralık işçilik ve özel istihdam bürolarını çalışma yaşamına yeni sömürü mekanizmaları olarak girerken, halihazırda kayıtdışı olarak mevcut olan özel istihdam bürolarını da yasal hale getirdi. Güvencesiz çalışmayı yaygınlaştıran, kıdem tazminatını ortadan kaldıran, sendikalaşma koşullarının önünü kesen bu yasa ile bu kez de işçi ve emekçilerin "kanı" alınmak isteniyor. Zaten işçi ve emekçilerin kanını, "sarayları"na harç yapanlar, hak gasplarını yasallaştırarak alacakları kanı, yaşayacakları sarayları garanti altına almış oldular.

Umudu ve aydınlığı yaratacak olanlar mücadeleyi kuşananlardır

Saymakla bitiremeyeceğimiz örnekleriyle bu kan siyaseti, devletin temsil ettiği kapitalist emperyalist sistemin köşeye sıkışmışlığını gösteriyor. Tarihin gösterdiği yol ise "kan siyaseti"ne karşılık ezilenlerin zaferidir. Tarihin gösterdiği yolu garantilemek, karanlığı aydınlığa taşımak, halka yönelik saldırı konseptine karşı koyuş yöntemlerini ortaya koymakla alakalı.

Yaratılmak istenen korku imparatorluğuna, halkı sokaklardan alıkoymaya çalışan politikalara karşı kritik noktada duran politikalar üretmek, alternatif olma iddiasını pratiğe dökmekle eşdeğer. Devrimcilerin var olan sisteme karşı alternatif olma iddiasını ortaya koyması bu süreçlerde halkın örgütlü gücünün açığa çıkması bakımından ayrı bir önem taşıyor. Umutsuzluğun ve karanlığın kitleler üzerinde kara bulut gibi dolaştığı günümüzde, umudu ve aydınlığı yaratacak, bulutların arasından güneşin sızmasını sağlayacak olanlar, bugün her zamankinden çok mücadele ve dayanışmayı kuşananlardır.

Soma'nın acısı dinmez: "Sorumlular yargılsın!"

H. Merkezi: Soma'da Eyzek Maden Ocağı'nda 13 Mayıs 2014'te yaşanan katliamda 301 madencinin hayatını kaybettiği katliamın üzerinden iki yıl geçti. Birçok kentte olduğu gibi Soma'da da gün boyunca sokaklara çıkanlar 301 madenciyi unuttuklarını, katliamdan bu yana adalet arayışlarını sürdürdüklerini ve güvenceli iş taleplerini haykırdı.

Maden Mühendisleri Odası ve Devrimci Maden İşçileri Sendikası'nın Hükümet Konağı önünde yaptığı basın açıklamasıyla başlayan katliam anması, ardından KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Madenci Anıtı önünde devam etti. Açıklamayı okuyan TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı **Mehmet Soğancı**, Soma'yı unutturmamak için alanlarda olduklarını, hükümetin faciadan ders almadığını ve mücadeleye devam edeceklerini söyledi. Açıklamadan sonra madenci anıtına karanfil bırakıldı.

Madenci aileleri: "Tüm sorumlular yargılanmalı"

Öğle saatlerinde Türkiye Kömür İşletmeleri önünden Madenci Anıtı'na siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleşti. "**Soma'yı unutma, unutturma**", "**Katil AKP hesap verecek**" sloganlarıyla Madenci anıtı önünde son bulan yürüyüşte madende yakınlarını kaybeden aileler adına **Ayşegül Demir** açıklama yaptı.

Katliamın sorumlularının "kaza, kader, fitrat" diyenler olduğunu belirten Demir şöyle konuştu: "*301 madencinin ölümünde değişik düzeylerde sorumlulukları bulunan, kamusal denetim görevini yapmayan yada eksik yapan bürokratlar bu noktada sorumluluğu bulunan bakanlar gerekli önlemleri almayan şirket yetkilileri işçilerin uyarılarına kulak asmayan ve kamuoyuna yansımaları engelleyen sendikacılar dahil tüm sorumlular yargılanmalı*". Açıklamanın ardından eylem sona erdi. Madenci Anıtı karanfil bırakılarak mezarlık ziyareti gerçekleşti.

Çayda sömürü başladı

2016 yılının yaş çay alımı ve işleme sezonu 2 Mayıs'ta Çaykur Genel Müdürü İmdat Sütçüoğlu'nun açıklamasıyla başladı. Açıklamanın yapılmasıyla beraber her sene olduğu gibi bu sene de üreticinin sömürülmesiyle geçecek bir çay sezonunun sinyalleri verilmiş oldu. Daha önceki senelerde fındıkta gördüğümüz, ürünün tüccarın eline düşürülmesi ve fiyatların büyük oranda tüccar tarafından belirlenmesi gibi üreticiyi sömürü odaklı politikaların bir yansıması da çayda karşımıza çıktı.

Ülkemizde ve dünyada neo-liberal politikalarla beraber, yaygınlaşan özelleştirmenin bir ayağını da yaş çay üreticileri üzerindeki sömürü oluşturuyor. Bu sene yapılan açıklamada, üreticilere çayını satmaları için verilen randevu günü dışında, yapılan satışlara kısıtlama getirildi. Mesele 1 ton çay üreten bir üreticinin 250 kilo olarak, haftada bir kez satmak koşuluyla, çayını 4 haftada satması gerekiyor. İlk randevusunda çayını getirmeyen kişi o sene sadece 750 kilo çay satabilecek, geri kalan 250 kilo ise elinde kalacak. Bu sayede de üretici özel sektöre mahkum edilecek. Üreticinin herhangi bir durumda karşısına çıkabilecek bir aksilik çay satışını gerçekleştirmesini engelleyebiliyor. Diğer

yandan da çay fiyatını protesto etmek amaçlı çay satmamanın önüne geçilmeye çalışılıyor.

Sömürü bahanesi: "Depolar dolu"

Çay üzerindeki bir başka sömürü bahanesi de, yıllardır uygulanan yanlış politikalar ve pazarlama yüzünden çay depolarının dolu olduğu iddiası.

Depolarının dolu oldu-

ğunu bahane eden Çaykur, bu sebeple ürünün sadece yarısına yakınının alınacağını ilan etti. Böylece çay üreticileri özel sektörün "insafına" bırakıldı. Çay üreticilerinin özel sektöre muhtaç edilmesinin bir başka "ilginç" yanı ise Çaykur Genel Müdürü İmdat Sütçüoğlu'nun çay fabrikalarına sahip olması. Bu şekilde bir yandan kendi cebini dolduran Çaykur yönetimi diğer yandan da devlete karşı görevini yerine getirmiş oldu.

Bu politikanın bir başka ayağını ise yıllardır Çaykur'un özelleştirilmesi üzerine yürütülen tartışma oluşturuyor. Çaykur'un yaptığı politikalarla özel sektöre mahkum edilen üreticiye böylece tek çözüm yolunun Çaykur'un özelleştirilmesiymiş gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Tüm bu sömürü politikalarına karşı, üreticinin örgütsüz olmasından güç alan Çaykur yönetimi, istediği gibi at koşturacağını sanıyor. Lakin daha önceki yıllarda çay üreticileri tarafından yapılan yol kapatma eylemleri, çayın satılmaması gibi tepkiler ortaya konmuştu. Çay üreticisinin önünde tek çözüm yolu olarak direnmek durmaktadır.

Çay üreticileri için kurulan **Çay Yaş Üreticileri Sendikası (Çay-Sen)** bu konuya dair yaptığı açıklamalarla özelleştirmelere karşı tepkisini gösterdi. Sendika yaptığı açıklamada geçmiş yıllardan bu yana yaş çay üreticilerinin sorunlarını ve çözüm önerilerini sürekli kamuoyu ile paylaştıklarını, sorular ve çözüm endekslisi eylemler ve mitingler organize ederek, tepkilerini ortaya koyduklarını, ancak devletin önlerine çıkardığı engel ve kısıtlamalarla örgütlenmelerinde sıkıntılar yaşandığını belirtti.

Çay üreticisinin tepkisini ifade edip, kazanım sağlayacakları tek yöntem olarak eylem ve mitinglere yönelmesi önemlidir.

Avcılar Belediyesi'nde "sendika hazımsızlığı"

İstanbul: Avcılar Belediyesi'nde Belediye-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından işten atılan 32 temizlik işçisinden 27'si direnişte. İşçilerin sendikalı olmaları ile birlikte onları yıldırım için denemedikleri yol kalmayan Avcılar Belediyesi ve taşeron firma, işçilere dönük 4857 Sayılı İş Kanunu'nun 25'nci maddesinin 2'nci bendini referans alarak işçileri işten attı. İşçiler, taşeron firma ve Belediye Başkanı Handan Toprak'ın bu atılma sürecinde aktif yer aldığını belirtiyorlar.

Handan Toprak ise işten atmalardan bihaber olduğu ve taşeron firmanın yaptığı bu hukuksuzluğu ortadan kaldırmak için elinden geleni yaptığına dair CHP'ye yakın gazete ve internet sitelerine açıklamalar yapmaya devam ediyor. Toprak'ın "Biz işçiyeye güveniyoruz, sendikaya inanıyoruz. Onlara işçileri almaları konusunda dayatma yapılamaz. Gerçekten haklılarsa, haklarını hukuk yoluyla alacaklardır" (H. Toprak, 6 Mayıs sözcü.com) sözleri bu ikiyüzlülüğü açıklar niteliktedir.

"Seçime girseydik Belediye başkanı olmuştuk"

Belediye karşısında direniş çadırı kurarak mücadeleye başlayan işçilere çevrede açılan gıda kermesleri de destek veriyor. İki haftayı geçkin bir süredir direnişte olan işçiler, açtıkları imza standıyla 15 binden fazla imza topladılar. İşçiler bu durumu "Seçime girseydik Belediye başkanı olmuştuk" şeklinde yorumluyorlar. İşçilerin çoğu CHP'li. Kendileri de seçimlerde CHP'li Belediye Başkanı Handan Toprak'a oy vermişler ve sendikalı olduktan sonra böyle bir durumu beklemiyor-

larmış. Ancak "işçi hakkı"nın gaspı söz konusu ise hepsinin aynı teknede olduğunun farkına varmaları gecikmemiş.

İşçilerden **Hakim Kaya** direnişe nasıl başladıklarını şöyle açıklıyor: "Maaşlarımızın geç yatması, çalışma koşullarımızın iyileştirilmesinden dolayı sendikalı olmaya karar verdik. Bu yüzden baskıya maruz kaldık. İşten kovulma tehditlerine rağmen örgütlenmeye devam ettik. Bunun üzerine bizi tekrardan işe almak için şantiyede görüşmek istediklerini söylediler ve 'Sendikadan istifa edin' dediler. Noterden tasdikli bir belge getirmemizi söylediler. Biz kabul etmedik. Ben ve arkadaşlarım bu mücadeleyi yürütmek için elimizden geleni yaptık/yapıyoruz. Hedefe ulaşmamız yakındı ki önümüze geçtiler. Bizi işten çıkardılar. Bu süreçten sonra sendika başkanlarımız ile görüşerek direnişe başladık."

Direnişin genç işçilerinden **Hüseyin Özgür Alptekin** ise patronlara seslenerek, "Biz suç teşkil edilecek herhangi bir şey yapmadık. Fazla para da istemedik. Sadece hakkımız olanı, sendikalı olma hakkını kullanmayı ve maaşlarımızın yatırılmamasıyla başlayan

sorunu çözmek, ortadan kaldırmak istedik" dedi. Alptekin şu şekilde devam etti: "Bugün buradayız ve bu direniş sonuna kadar devam edecek. Şu an mevcudumuz 27 kişi. Fakat bu 27 kişi çekirdek kadro. Hiçbir şekilde çözülmeyecek, dağılmayacak." Son olarak direnişteki işçilerden **Hasan Basri Kaya**, "En doğal hakkımız olan sendikalı mücadeleye geçtiğimiz için kendi kurdukları mahkemelerle tehdit ettiler, 'istifa edin' diye. Ve bunlar hala devam ediyor" diyerek gelinen süreci de açıkladı.

Direnişteki belediye işçileri ile dayanışma eylemleri

İşçilerinin direnişinin 5. gününde (7 Mayıs) işçiler ile dayanışma amacıyla Devrimci Demokratik Sendikal Birlik grev çadırına yürüyüş gerçekleştirdi. DDSB'liler belediye işçileriyle dayanışmayı büyütme ve örgütlü bir mücadele ile kazanım elde edebileceğinin vurgusunu yaptılar. Belediye işçileri işlerini geri alana kadar direnişe devam edeceklerini, süreç ne denli zor olursa olsun vazgeçmeyeceklerini, taleplerinin karşılık bulmaması doğrultusunda açlık grevine girebileceklerini dile getirdiler.

11 Mayıs günü ise aralarında DDSB'nin de bulunduğu kurumlar biraraya gelerek Marmara Caddesi'nde bulunan Heykel önünden yürüyüşe başlayarak işçilerin direnişte olduğu belediye önüne yürüdüler. Burada açıklama yapan Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı **Erol Özdemir** Belediye Başkanı Handan Toprak'tan taleplerinin net ve açık olduklarını vurgulayarak atılan işçilerin derhal geri alınmasını istedi.

Kınık'ta isteyen madenci Polyak'ta direnişe başladı

H. Merkezi: Soma katliamının ardından işsiz kalan binlerce işçiden biri olan Kınıklı madenci Halil Oğuz, 11 Mayıs Çarşamba günü Polyak Madencilik önünde "iş istiyorum"

talebiyle direnişe başladı. Oğuz, 11 yıllık madenci olduğunu, defalarca gidip form doldurduğunu, buna rağmen Kınıklı madencilere ayrı bir düşmanlık göstererek işe alınmadıklarını, sürekli başka illerden işçi getirdiklerini ve bu yüzden işe alınmadan direnişini sonlandırmayacağını söyledi.

Saat 16.00'da maden şirketinin önüne

çadır kurarak direnişe başladıktan kısa bir süre sonra jandarma geldi. Şirket yetkilileriyle görüşen jandarma 18.00'de Oğuz'un yanına tekrar gelerek, "bulunduğu yerin maden şirketine ait olduğu ve şikayet olduğu" gerekçesiyle gözaltına aldı. Oğuz, Kınık Jandarma Karakolu'ndan saat 19.00'da serbest bırakıldı.

“Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna” bir çocuk demiş, Ferhat ölmüş!

Ferhat'tan geriye onanmaz bir öfke ve ellerinde çok sevdiği muhabbet kuşlarının olduğu o dünya güzeli fotoğraf kaldı. Benim aklımda da Nilgün Marmara'nın şiiri... *“Niye izin vermiyorsun yoluna kuş konmasına/niye izin vermiyorum yoluma kuş konmasına/niye kimseler izin vermez yollarıma kuş konmasına?/ ‘Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna’ bir çocuk demiş.”*

Hapishaneler tarih boyunca egemenlerin elinde, halkı baskı altında tutmanın bir aracı olagelmıştır. Hapishaneler, kendi bozuk çarklarının dönmeye engel olanların engellenmesinin yanında topluma bir mesaj olarak da kullanılmıştır. “Sen de başkaldırırsan, bak böyle olursun!”, “Aman ha!” Ayrıca hapishaneler, özellikle bizim ülkemizde faşizmin en berraklaştığı alan olarak karşımızdadır. Dışarıda yaşanan gelişmelere paralel bir şekilde faşizmin dozajı burada artar ya da azalır ama hiçbir zaman tutsaklarla egemenler arasında irade savaşı burada sonlanmaz ve faşizm sürekliliğini burada her daim gözler önüne serer! Bu gerçekliği

son olarak 20'li yaşlarının henüz ilk çağlarında olan **Ferhat Sarıhan**'da gördük.

Yüzyıldır dili başta olmak üzere

tüm varlığı yok sayılan Kürt ulusunun acılarının katbekat arttığı 90'lı yılların çocuklarından olan Ferhat, doğallığında bugünün direnişçi ve öfkeli Kürt gençlerinden... Doğallığında mücadelenin ta içinde ve doğallığında devletin korkusundan düşman listesine yazdıklarından... Ferhat yalnızca 6-7 ay kadar önce Agirî'nin Bazîd ilçesinde yaşanan olaylarda yakalanmış ve Erzurum Oltu Hapishanesi'ne gönderilmişti.

Kürt gençlerine düşmanlık genlerine işlemiş ve Sûr'da, Gever'de, Cizîr'de, Hezex'te, Nisebîn'de yenilgiye uğramış olan TC intikamını dört duvar arasındaki tutsaklardan alıyor. Sınırsız yetkilerle donatılan hapishane idareleri ve gardiyanları aracılığıyla tecrit koşullarını ağırlaştırılıyor, tutsaklara işkenceyi artırılıyor. Son olarak Ferhat gardiyanlar tarafından öldüresiye dövülerek linç edildi! Yetmedi, hastaneye gidişi 8 saat engellendi ve 1 Mayıs günü oracıkta beyin ölümü gerçekleşti. Vücudunun verdiği 3 günlük mücadele de 4 Mayıs günü sona erdi.

Ferhat'tan geriye onanmaz bir öfke ve ellerinde çok sevdiği muhabbet kuşlarının olduğu o dünya güzeli fotoğraf kaldı. Benim aklımda da Nilgün Marmara'nın şiiri... *“Niye izin vermiyorsun yoluna kuş konmasına/niye izin vermiyorum yoluma kuş konmasına/niye kimseler izin vermez yollarıma kuş konmasına?/ ‘Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna’ bir çocuk demiş.”*

(Bir ÖG okuru)

Silivri Hapishanesi

26 Nisan günü İstanbul'da eşzamanlı yapılan operasyon sonucu tutuklanan dört Partizan okurundan **Cevahir Vurucu**, **Ali Yetgin** ve **Bulut Doğan** Silivri 2 No'lu L Tipi Hapishane'ye konulmuştu. Burada işkence ve hukuk dışı uygulamalara maruz kalan tutsaklar hala kantine çıkabilmiş durumda değiller. Silivri Hapishanesi'nin keyfi ve tecrit uygulamaları nedeniyle kötü koşullarda kalan tutsaklar her gün yaptıkları slogan atma eylemleri ile bu durumu protesto ediyorlar. Silivri'de Vurucu'ya “çıplak arama” dayatmasında bulunmuş ve buna karşı çıktığı için gardiyanlar tarafından işkence edilmiştir.

Silivri 6 No'lu L Tipi Hapishane'de bulunan tutsak **Yeni Demokrat Gençlik** okuru **Fırat Öztürk** de hapishanedeki tecrit ve tretman uygulamaları nedeniyle 1 aydır hastaneye sevk edilmiyor. Öztürk ayrıca gazetemiz Özgür Gelecek'in de kendisine aylardır vermediğini ve gönderdiği mektuplara idare tarafından el konularak gönderilmediğini de ekliyor.

Eskişehir Hapishanesi

Eskişehir H Tipi Hapishane'de kalan siyasi tutsaklar aileleri aracılığıyla gönderdikleri bilgilerde hapishanede faşist ve baskıcı uygulamaların artırdığını dile getirdiler. Ailelerden ve DİHA'dan aldığımız bilgilere göre geçtiğimiz aylarda koşullardaki birçok kitap toplatılmış, gardiyanlar tutsaklara tehdit ve hakaret içerikli konuşmalar yapmış, tutsaklara “ayakta sayım” dayatmasında bulunulmuştur. Tutsaklar Eskişehir hapishane yönetiminin Kürdistan'daki savaşın şiddetine göre her geçen gün baskıcı politikalarını artırdığını belirtiyorlar.

Mesajın devamında hapishane yönetiminin bu baskı politikalarının ağırlaştırılmış müebbet hapis yatan **Ömer Korkar** adlı bir adli hükümlünün yaşamına mal olduğu dile getirildi. Uzun bir süredir idarenin yaptığı baskılara ve diğer adlilerle sürekli olarak karşı karşıya getirilme çabaları yüzünden, Korkar'ın 7 Nisan günü hücrelerinde kendisini asarak yaşamına son verdiği bilgisine yer verdiler.

Sincan Hapishanesi

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishane'de tutsaklara “1 Mayıs kutlaması” cezası verildi. Hapishanedeki hemen hemen tüm tutsaklara “Yaşasın 1 Mayıs” vb. sloganları attıkları gerekçesiyle 1 aylık görüş ve iletişim cezası verildi. Tutsaklar “resmi tatil” ilan edilen 1 Mayıs'ın kendilerine yasak olduğunu vurguladılar.

Pulur'da barajlara karşı gençlik futbol turnuvası sona erdi

Pulur: Pulur Munzur Çevre Derneği'nin Ovacık Ulaşspor Kulübü ile birlikte düzenlediği **“Pulur gençliği Munzur'da baraj istemiyor” Futbol Turnuvası**, Kızılyıldız ve Alabalıkspor kulüplerinin karşı karşıya geldiği müsabakayla sona erdi.

Munzur Baba Cemevi'nin ağaçlandırıl-

masını da sağlayacak gelir elde edilen bu turnuvada “Turnuvada en centilmen takım” olan Umudum Dersimspor'a plaket verilirken, birincilik ödülünün karşılığı olan ücreti alan Alabalıkspor bu ücretle yoksul kimi ailelere gıda yardımında bulunacağını duyurdu.

"Katledilen kadınlar isyanımız" diyen YDK'lılara ceza!

İstanbul: Kürdistan'da ve İstanbul ve çeşitli kentlerde katledilen kadınlar için 19 Ocak günü pankart açarak Mecidiyeköy metro-büs yolunu trafiğe kapatan Yeni Demokrat Kadın aktivistleri hakkında açılan davada karar açıklandı.

"Yasadışı örgüt propagandası yapmak" ve "izinsiz gösteri yapmak" suçlamasıyla İs-

tanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan kadınlar hakkında, "örgüt propagandası" suçlaması yönünden beraat kararı verilirken; "izinsiz gösteri yapmak" suçundan 1 yıl 3 ay hapis cezasına hükmedildi. Mahkeme heyeti üye hakimlerinden biri "izinsiz gösteri yapmak" suçunun unsurları oluşmadığını belirterek karara şerh düştü.

Kararın hemen ardından savcılık, yargılanan kadınların "örgüt propagandası" suçundan cezalandırılmaları talebiyle kararı temyiz etti. Yargılanan kadınların avukatları da, gerçekleşen eylemin yasal ve meşru olduğunu; anayasal güvence altında olan "toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkı" ile "ifade özgürlüğü" kapsamında kaldığını belirttiklerini ifade etti.

Devlet "koruduğu" kadınları öldürüyor!

Devletin "koruduğu" kadınların yüzde 73'ü öldürüldü. Tecavüze Karşı Hukuk Bürosu'nun 2015 Raporu ve birçok derneğin açıkladığı veriler bu gerçeği doğrulamaktadır. Devlet kendisinden "koruma" talep eden kadınları koruyamadığı gibi yüzlerce kadını ise kendi kolluk güçleri tarafından katletmektedir.

Erkek egemen TC, tarihi kadın katliamları ile dolu iken kadına yönelik her türden şiddet ise AKP döneminde "rekor" düzeyde artmaya devam ediyor. AKP iktidarı boyunca kadına yönelik şiddet rekor kırarak artarken **katledilen kadınların yüzde 47'sinin eski kocası ya da boşanmak üzere olan kocası** tarafından öldürülmesi de dikkati çekiyor. İstatistikler, 2002-2015 yılları arasında 7.427 kadının katledildiğini işaret ediyor. Günde en az 5 kadın öldürülüyor ve bu bir kadın katliamı/kırımı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Son on ayda 271'i trans olmak üzere toplamda 617 kadın, erkek şiddeti sonucu katledilirken, 2016 Mart ayında erkekler eliyle 28 kadın yaşamını yitirdi. Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuk Bürosu'nun 2015 Raporu'na göre, 420 kadını ise devletin kolluk güçleri katletti.

"Arabulucu" devlet kadın katliamına davetiye çıkarıyor

Kadın katliamına dair ANF'ye konuşan Hukukçu **Sevda Aydın** kadınların katledilmesinde esas sorunun devletin zihniyeti olduğunu belirtti. Aydın, şiddete uğrayan ve ayrılmak, boşanmak isteyen kadınlara "arabuluculuk" yapılarak öldürülmelerine onay verildiğini dile getirdi. Kadının değil ailenin korunmasının esas alındığını ifade eden Aydın, kadınların hapisaneyi andıran sığınaklara yerleşmek istememelerinin de kadına yönelik şiddet önemli ölçüde artırdığına vurgu yaptı.

Kanunların "sağlam" olduğunu, ancak patikte eksiklikler olduğunu savunan Aydın, "Polislerin, savcılarının, hâkimlerin eksiklikleri var. İhmal söz konusu. Başvuranlar savcılığa

bildirilmeden evine geri gönderiliyor. Bu ölümlere yol açıyor. Kadın sığınma evlerinin çoğu uygun değil. O evlerin bir süresi var ve oradan ayrıldıktan sonra kendilerine bir yaşam olanağı sunulmadığı için, çaresiz kaldığı için kadın, kocasına geri dönmek zorunda kalıyor ve sonradan öldürülüyor" dedi.

Aydın, bakış açısı değişmediği sürece kanunlar ne kadar sağlam olursa olsun yarar getirmeyeceğini belirterek şöyle devam etti: "Kadın, hâkim karşısında çıktığında kendisini ifade edemiyor. Zihniyet çok sakat ve kadının mağduriyetine yol açıyor. Hâkim, savcı, polis mutlaka kadının açığını arıyor. 'Kadının yalanını ortaya çıkaralım' duygusu var. Polis memurunun zihniyeti 'kocanın yanına geri dön' şeklinde." Devlet polisi mahkemeleri veya kolluk güçleri yoluyla ya arabuluculuk ya "koruma" talebini yerine getirmeyerek kadınların katledilmesine davetiye çıkarıyor, seyirci kalıyor.

Devlet kadınları koruyamadığı öz savunmasını kuşanan kadınlara da ceza yağdırıyor. Öz savunma pratiği ile yaşamını savunan **Nevin Yıldırım**'a müebbet hapis cezası verilirken, evliliği boyunca şiddet görmüş, fuhşa zorlanmış, 9 kez koruma kararı verilmiş, her boşanmak istediğinde tehditlerden dolayı vazgeçmek durumunda kalmış **Çilem Doğan** müebbet hapis cezası istemi ile yargılanıyor.

Yaşamını devlet koruyamadığı için savunan **Semra** ise bize çok açık olan bir şeyi şu sözleri ile tekrar gösterdi: "**Çekin çekin, hep erkekler mi öldürecek? Bir de karı öldürsün? O beni öldürecek, ben öldürdüm.**"

Ceren için kadınlar: "Sokakları terk etmiyoruz"

Kürdistan'da sokağa çıkma yasağı ilan edilmesiyle birlikte evler bombalanmış, insanlar katledilmişti. Devlet kadın bedeni üzerinden kirli politikalarını kadınları katledip çırılçıplak soyup sokakta teşhir ederek göstermişti.

Colemérg'den (Hakkari) gelen katil burada da görevine devam etti ve bir kadını daha katletti. Colemérg'de görev yapan özel harekât polisi **Batuhan Hergül** barışma isteğini reddeden "eski sevgilisi" **Ceren Baran**'ı silahla başından vurdu. 12 Mayıs günü Konur Sokak'ta gerçekleşen bu cinayette katledilen Ceren Baran için kadınlar tüm gün yaşam nöbeti tuttu.

Ceren Baran'ın katledildiği yerde yaşam nöbeti tutulurken, yol kesme eylemleri yapıldı. 19.30'da **Ankara Kadın Platformu**'nun çağrısıyla Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen kadınlar Ceren Baran'ın katledildiği yere doğru yürüyüşe geçti. Burada yapılan açıklamada "Biz kadınlar ölmek için değil, yaşamak için doğduk" denilerek kadınların, katliam ve baskı politikalarına karşı isyanı kuşanarak sokakları, meydanları terk etmeyeceği haykırıldı. Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi.

"Dün katliam bugün taciz"

Eylemin ardından bir grup kadın Yüksel Caddesi'nde oturdukları kafede bir erkek tarafından tacize uğradılar. Kadınların tacizciye kafe yetkililerine şikayet etmesiyle birlikte sivil polisler tacizciyi kaçırdı. Kadınlar tacize sessiz kalmayarak tacizciyi kaçıran polisler de tepki gösterdi. Polis tacizciyi onlarca çevik kuvvet eşliğinde sakladıkları yerden kaçırdı. Kadınların ısrarla sokağı terk etmemesi ve sloganlarını haykırması ile polis geri çekildi.(Ankara YDK)

AB ve TC kendi yolunu belirlerken: “Son zılgıt çekilmedi henüz!”

(Eski) Başbakan Ahmet Davutoğlu’nu devreden çıkararak Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan yeni bir “one minute” çıkışı yaparak bu kez Avrupa Birliği’ne “**Biz yolumuza gidiyoruz, sen de yoluna git**” dedi. Erdoğan bu çıkışıyla “başkanlık sistemine” ilerlerken darbelenen “karizmasını” yeniden tesis etmenin derdine düştüğünü gösterdi. Hatırlatmakta fayda var: İsrail’in katil başbakanına “One minute” diyerek Arap coğrafyasının “halifeliğine” soyunan Erdoğan, aynı dönemde İsrail ile hem ekonomik hem de askeri işbirliğini sürdürüyordu. Bugün de liderliğini yeniden kanıtlanmanın peşinde “Kasımpaşa kabadayılığını” sürdüren Erdoğan, TC devletinin geleneği olan ikiyüzlü mücadelesini aynı şekilde sürdürüyor.

Erdoğan’ın “rest” çeken açıklaması sonrası AB’den gelen yanıtlar genellikle “*Türkiye’nin terörle mücadele hakkını asla göz ardı etmiyoruz. Ama, terörle mücadele edeceğiz, yasal düzenlemelerimiz arasında bir uyum olmalı*” (AB Türkiye Delegasyonu Başkanı Büyükelçi Hansjörg Haber, 9 Mayıs, HaberTürk), “*Eğer sayın Erdoğan Türklerin Avrupa’ya vizesiz seyahat hakkını vermek istemiyorsa, bunu Türk halkına kendisi açıklar. Benim sorum değil, onun sorunu*” (AB Komisyonu Başkanı Jean Claude Juncker, 12 Mayıs, CNN Türk) şeklinde oldu. Yani tartışmalar su yüzeyinde “vizesiz seyahat” ve TMK’nın değişimi üzerinden yürüse de, bu bir kan gölü ve bataklığıdır ve bunun altında başta Kürdistan’da Kürtlere katliam olmak üzere TC’nin ülkede ve Ortadoğu’da halka karşı işlediği suçlara karşı bir işbirliği ve onaylama mevcuttur.

Bu durum çelişkili görünse de yalnızca 100 yıl öncesine gidip Ermeni, Rum, Süryani, Keldani, Ezidî vd. topluluklara dönük soykırım ve katliam sürecine bakıldığında TC’nin faşizm geleneğini devraldığı İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) ile başta Almanya (ve daha sonra ABD) olmak üzere Avrupalı emperyalist devletler arasında bu tür ilişkilerin yeni olmadığı görülecektir. 20. yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştiren Almanya⁽¹⁾ görünürde bizzat Ermeni soykırımı sürecine dahil olmasa da İTC kadrolarını soykırım deneyimleri ile bizzat donatır. Asker ve komutanlarına kesinlikle hiçbir katliama katılmamalarını temkin eder, ama esas planlayıcı olur. Fransa, İtalya, İngiltere bu soykırımı yer yer tehdit olarak kullansa da soykırımın yayıldığı ve doruğa ulaştığı on yıllar boyunca çıkarları gereği soykırımı dünya kamuoyuna taşımaya çalışan topluluk temsilcilerinin seslerini kısarlar ve her şey rağmen yapılan haykırısları duymazdan gelirler. ⁽²⁾ Tıpkı bugün Kürt halkına dönük katliam karşısında yaptıkları gibi...

Diğer yandan soykırım yıllarında Hıristiyan toplulukların varlıklı olmalarını, Müslüman toplulukların yoksulluğunun sebebi olarak lanse eden ve onların mal

varlıklarını birlikte gasp etme vaatleri karşılığında halkın çeşitli kesimlerini soykırıma ortak eden TC, bugün de Kürt ulusunun hakları için mücadele vermesini terör olarak yansıtmakta, bir yandan meclisten geçirdiği “kıralk işçilik” uygulamalarıyla halkı yoksulluğa mahkum edip, yoksulluğu da “beyaz çarşaf”la örtmeye çalışırken ⁽³⁾ bir yandan da yolsuzlukla halktan çalınan milyonların sorumluluğu “terörle mücadele”nin bedeli olarak lanse ediyor ve “vize serbestisi” karşılığında halkı katliamlara ortak etmeye çabalyor.

Ama bu cesareti yine efendilerinden aldığı ortadadır. Her ne kadar TC’nin ilk kez 12 Nisan 1991’de kabul edilen, 1992, 1993, 1995, 1996, 1999, 2001, 2003, 2004, 2006 ve 2010 yıllarında değiştirilen, “terör örgütü üyeliği” konusunda demokratik haklar bağlamında en küçük bir ölçüt içermeyen Terörle Mücadele Kanunu’na tepki gösterip “AB kriterleriyle uyumsuz” deseler de Avrupalı emperyalistlerin TC’ye taş çıkardığı herkesin malumudur. Ortadoğu’yu kan gölüne çevirmeleri bir yana bu savaşlar nedeniyle yurtsuzlaşan milyonlarca mülteciyi “terör” kaygısıyla Avrupa coğrafyasına kabul etmeyen emperyalistler, bir yandan ülkelerinde ırkçılığa tavan yaptırmakta bir yandan da TC’ye verdikleri rüşvetler bu coğrafyayı “mülteci pazarı” haline getirmeye çalışmaktadır. “Terörle mücadele” konusunda eleştirdiği TC’nin faşizminden kendi ülkesine sığınan siyasi ve örgütlü mücadele yürüten mültecilere ve mülteci örgütlerine de TC’yi aratmayacak tutuklama ve tecrit terörü yaşatmaktadırlar. ⁽⁴⁾

Sözün özü Ermeni Soykırım’ının 101. yılını geride bıraktığımız şu günlerde soykırımcı İTC’nin emperyalistlerle olan ortaklığının yeni bir perdesinin TC eliyle yine kadim halkların yaşamış olduğu bu coğrafyanın kan gölüne döndüğü bir dönemde sahnelendiğidir. Avrupalı emperyalist devletler ile TC arasında yaşanan gelişmeleri tarihsel arka planından yoksun bir tartışma ile ele almak, AB’ye ilerici bir misyon yüklemeye, “vize serbestisi” ihtimalinin ortadan kalkmasına ah vah etmeye kadar götürebilir, ki bunun örnekleri mevcuttur. Bugün tartışmaya konu olan ve kimi liberal kesimlerin AB’den

medet umduğu Terörle Mücadele Kanunu’nun genişletilmesi tartışmaları özellikle 7 Haziran sonrası devrimci, demokrat ve yurtseverler üzerinde estirilen terörün tam da emperyalistlerin akıl vericiliğiyle meşrulaştırılması anlamına gelmektedir. Buna karşı tek çözüm emperyalistler ve TC “kendi yollarını” belirlerken devrimcilerin de gideceği yolu belirlemeleri yani faşizme karşı hafızasını taze tutması ve direnmenin meşruluğunu sonuna kadar savunmasıdır. Bu omuzlarımızda tarihi sorumluluk olarak durmaktadır. Unutmayalım ki “son zılgıt çekilmedi henüz...” ⁽⁵⁾

¹⁾ Almanya 1884’te kolonileştirdiği Afrika ülkesi Namibya’nın yerlileri Hererolara soykırım uygular ve 1904-1908 yılları arasında Hereroların % 80’ini yok eder. (Kadim Halklar Coğrafyası, Nisan Yayıncılık, 163-164)

²⁾ Lozan görüşmeleri sırasında Süryani lider Patrik İlyas’ı temsilen toplantıya katılan Başpiskopos Afrem Barşawmo, İsmet İnönü’yü soykırımcı olduklarını haykırarak toplantıdan kovar, ancak Türkiye’de bizzat Mustafa Kemal’in ölümü tehdit ettiği Patrik İlyas başpiskoposu yalanlamak zorunda kalır. (age, 366-367)

³⁾ 14 Mayıs günü İstanbul-Halkalı’da RTE’nin kızı Sümeyye Erdoğan’ın büyük patronlardan Selçuk Bayraktar ile nikahının yapılabacağı kültür merkezi ile halkın yaşadığı alan arasına “görüntü kirliliği” nedeniyle beyaz çarşaf gerildi.

⁴⁾ 15 Nisan 2015’te Almanya, İsviçre, Fransa ve Yunanistan’da eşzamanlı bir şekilde Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) üye ve yöneticilerine gerçekleştirilen operasyonda 10 kişi tutuklanmış ve Avrupa hapishanelerinde ağır tecrit uygulamalarıyla karşılaşan ATİK’lilerin ilk duruşması, operasyonun üzerinden 1 yıl geçmesine rağmen henüz gerçekleşmemiştir.

⁵⁾ 6 Mayıs günü Dersim-Geyiksuyu’nda ölümsüzleşen halk savaşçısı Haydar Arğal (Sinan)’ın 2010 Erzingan Newroz’unda yaptığı Partizan açıklamasından...

79. yılında Dersim Tertelesi'ni lanetliyoruz! (Ermeni Devrimciler)

Soykırım kurbanı kadın ve çocukların Müslüman-Türk ailelerine hizmetçi yetiştirilmek üzere verilenlerden birisi Atatürk'ün manevi kızı olarak bilinen Sabiha Gökçen'dir.

Kürt, Ermeni, Rum, Yahudi, Süryani, Alevi, Ezidi halklarına mensup farklı etnik ve inanç sahibi toplulukların bir arada yaşadığı coğrafyamızda yüzyıllardır hiçbir zaman kan, gözyaşı ve acı eksik olmamıştır. Zulüm, bugün bile mazlum halkların kanları ile sulanan topraklarda en koyu ve vahşi şekilde devam etmektedir.

1915 Ermeni soykırımı ile bir ulusun yok edilmesiyle başlayan ve Cumhuriyet Türkiye'sinde devam eden soykırım ve katliamlar TC devletinin kanlı tarihini oluşturmaktadır. Kana doymayan, kandan beslenen bir yapı aradan yüz yıl geçmiş olmasına rağmen gelenekçi Osmanlı ilhak, yağma, talan politikalarını bugün de olduğu gibi devam ettirmektedir. İttihat ve Terakki yönetiminin baş katilleri olan Talat-Enver-Cemal üçlüsünün yerini Cumhuriyet döneminde M. Kemal, İ. İnönü, F. Çakmak, C. Bayar, K. Karabekirlerden oluşan Kuvay-i Milliyeciler almıştır. Ulus devlet oluşumunda Ziya Gökalp, M. Akif Ersoy gibi ırkçı, milliyetçi ideolojilerin slogan haline getirdikleri tek dil, tek devlet, tek millet şeklinde kabul edilen Türk milliyetçiliği, halklara yaşam hakkı tanımamıştır.

1937/38 Dersim soykırımına gelene kadar Kemalistler, Kuvay-i Milliyeciler 1921 Koçgiri, 1925 Şeyh Sait, 1928 Ağrı, 1930 Zilan isyanlarını kanla bastırmışlardır. En son 29. Kürt ulusal başkaldırısı ise 1970'lerden başlayarak doruk noktasına gelmiştir. Hiçbir çözüm üretmeden, mücadele karşısında tek seçenek olarak "zor" yöntemini kullanan devlet artık çıkmaz içerisine girmiş, haliyle Kürt sorunu Türkiye sınırlarını aşarak uluslararası sorun haline almıştır.

4 Mayıs 1937 olarak tarihe kanla yazılan, Dersim soykırımı yaraları bugün dahi sarılamamıştır. Köylerinden, evlerinden zorla göç ettirilen, dağlardan uçurumlardan aşağıya atılan, mağaralarda gaz bombaları ile imha edilen, ailelerinden kopararak alınan askerlere evlatlık verilen çocukların hikayeleri zorla kimliğinden, inancından dolayı din değiştirmek zorunda kalan insanlar, düşmana teslim olmamak için kendilerini Munzur suyuna bırakan genç kadınlar...

Bunun oluşturduğu travma bugün de olduğu gibi korku ile devam etmektedir. Dersimliler Kızılbaş-Alevi-Kürt kimlikleri ile gelenekçi olan Türk İslam Sünni mezhebinden tamamen ayrı, gelenek ve görenek, yaşam tarzı ve düşünceleriyle ayrışan, diğer Kürt aşiretlerinden de ayrılan özerk bir yapısı olan toplum yapısına sahiptir. Alevi inancına göre cemevleri sorunların tartışıldığı, çözüm arandığı aynı zamanda ibadet alanlarıdır. Kâbesi ise insandır. Savaşlarda orduya asker vermemişler, vergi vermemişler, nötr kalmışlardır. Özgürce özerk yaşamış insanlardır. Bu durum devleti her zaman rahatsız etmiş ve çözülmesi gereken sorun olarak önüne koymuştur.

Dersimliler, Ermeni soykırımında ayrı tutum sergileyen tek bölge olmuştur. Ülkenin değişik yerlerinde vali, kaymakam yerel yönetici veya bireysel olarak Ermenileri koruyan, saklayan erdemli insanlar olmuşsa da topluca olması bakımından tektir. Binlerce Ermeni'yi katliam ve kıyımlardan her türlü riskleri alarak korumuşlardır. Katliam ve kıyımlar yaşanırken Dersimliler bu pogromlara katılmamışlardır. Osmanlı-Rus savaşında Dersim'e kadar gelen Rus birliklerine Ermenileri teslim etmişler, Rus orduları ile birlikte Kafkaslara 20 bin Ermeni geçerek hayatlarını kurtarmışlardır.

Kürt ulusal mücadelesinde Dersim ile Koçgiri aşiretleri arasında bir birlik sağlanınca Hozat'ta toplandılar.(...) En son ise 4 Mayıs 1937 Tunceli Tedip (terbiye etme) ve Tenkil (katletme) Harekâtı olarak bilinen Dersim halkına karşı girişilen kıyımlar aynı zamanda BMM onaylanmış, Reiscumhur olan M. Kemal Atatürk tarafından imzalanmıştır. Dersim halkına karşı girişilen bu soykırımdan Atatürk'ün rolünün basın, tarihçiler ve devlet tarafından karartılarak, Atatürk'ün "hasta" olduğunu, "hiçbir zaman Seyit Rıza'nın asılmasını istemiyordu" gibi yalanlarla şirin gösterilip, Atatürk'ün rolü karartılmak istenmektedir. Oysa Atatürk'ün 1935 yılında Trabzon ziyareti sırasında harita üzerinde Dersim katliamı planı halen durmaktadır. Ev müzeye çevrilmiş durumdadır. Dönemin Genel Kurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak 1930 yılında Başbakanlığa sunduğu raporda "Dersim'e bir an önce askeri hareket düzenlenmelidir" diyerek, Alevi-Kızılbaş-Kürt inancına, kimliğine sahip insanlara karşı katliamın işareti verilmiş oldu. 1935 yılında bölgeye giden İsmet İnönü "Şark Raporu"nu hazırladı. Dersim kasabı olarak bilinen Abdullah Alpdoğan, Kazım Orbay ile birlikte devlete rapor ettiler.

Ve Tertele peen adım adım Dersim soykırımına gelinirken K. Atatürk 1936 yılında

Meclis açılış konuşmasında katliamın işaretini verdi. (...)

Tujin dağı, Zel dağı, Mercan dağları, Munzur dağları, Laç deresi, Ali Boğazı gibi 100'e yakın noktada katliamlar yapılmıştır. Bunlardan bugün en çok konuşulana Kayışoğlu Yarması vakasıdır. Diyarbakır'dan kalkan uçaklar binlerce insanı öldürmüşlerdir. Kanlı seferlerin başladığı saldırılarda Dersim direnişinin önderlerinden Alişer ve eşi Zarife Hatun ile Sahan Ağa öldürülmüşlerdir. En acı, insanı derinden yaralayan olay ise Diyarbakır'dan kalkan uçaklarda Dersim'i baştan aşağı bombalayan ilk kadın pilotun Atatürk'ün manevi kızı olarak bilinen Sabiha Gökçen'in acıklı hikayesidir.

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink'in ölümüne sebep olan olay Sabiha Gökçen davasıdır. Devletin örnek cumhuriyet kadını olarak lanse ettiği Sabiha Gökçen'in kimliğini ortaya çıkaran Hrant Dink'tir. Yetim kalan, Ermeni bir çocuğun, Atatürk tarafından evlatlık alınmasına kadarki süreci kamuoyu ile paylaşan Hrant Dink, tabuları yıkararak, gerçekleri açıklamış bedelini hayatı ile ödemiştir.

Soykırım kurbanı kadın ve çocukların Müslüman-Türk ailelerine hizmetçi yetiştirilmek üzere verilenlerden birisi Atatürk'ün manevi kızı olarak bilinen Sabiha Gökçen'dir. Katliam, kıyım ve tehcir sırasında annesi-babasını kaybeden S. Gökçen yetim kalan bir Ermeni çocuğudur. Sabiha Gökçen'in ise asıl ismi Hripsime Sebilçyan'dır. (...)

Seyit Rıza ve arkadaşlarının bugün dahi belli olmayan mezar yerleri açıklanmadıkça, evlatlık verilen kızlar bulunmadıkça, devlet olarak özür dilenmedikçe, katillerin yargılanmadığı sürece, soykırımlarla yüzleşilmediği sürece, Alevi kimliği tanınmadığı sürece, cemevlerinin halka açılmadığı statüsü verilmediği, Dersim adı geri verilmediği sürece özürün hükmü yoktur.

Seyit Rıza'nın zalimler karşısında diz çökmeyen dik duruşu, Kızılder'e Mahir Çayan ve arkadaşlarının teslim ol çağrılarına karşı "biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diyerek cevap veren, Diyarbakır işkence hanelerinde düşmanı karargahında yenilgiye uğratan İbrahim Kaypakkaya'nın direnişi, Deniz, Yusuf, İnan'ın darağaçlarına giderken "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği" sloganı ile idamı göğüslemeleri, Cizire'de "biz direndik, diz çökmedik bizimle gurur duyun" diyerek ölen Mehmet Tunç ve binlerce şehitler Seyit Rızaların mücadelesinin devamı olmuş, sonsuza kadar da olacaktır.

Ermeni Devrimciler

4 MAYIS 2016

NATO'nun yeni örgütlenmesi Uluslararası İslami Tugay

Rus emperyalizmine karşı oluşturulacak ve esas gayesi NATO'nun Rusya'yı çevreleme stratejisi olan bu tugay "Kırım Tatarları"nın haklarını korumak için ABD'nin Avrasya politikasının bir parçası olarak öne çıkmıştır.

Rusya'nın Suriye'de icra ettiği hava saldırısı sonucunda pazar savaşında istediğini elde edemeyen ABD, Rusya'yı çevreleme stratejisinden vazgeçmiş değil. Dünya pazarına hâkim olma politikası kapsamında birçok strateji ve doktrini hayata geçiren ABD, bölgesel müttefikleri ile Rusya ve Çin'i gerisinde bırakmaya çalışarak kendi pazarını kapitalist krizler kapsamında yeniden dizayn ederek küresel bir güç olmanın derdinde.

Hindistan'da halk isyanına kadınlar önderlik ediyor

H. Merkezi: Hindistan'da Chattisgarh eyaletinin çatışmalı bölgesi Bastar'da, silahlı mücadelenin komuta kademelerinde giderek artan kadın lider sayısı ile birlikte ciddi bir dönüşüm yaşanıyor. Eyalet istihbarat bürosunun raporlarından alınan verilere göre Bastar bölgesinde mücadele veren silahlı birimlerin başındaki 150 Naksalit komutanın neredeyse tamamı kadın.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Dandakaranya Özel Bölge Komitesi altında faaliyet gösteren komitelerin üçte birine de kadınlar liderlik ediyor. Raporda Hindistan Komünist Partisi'nin kadın kadrolara yönetici kademelerinde öncelik vermesi stratejik bir hamle olarak değerlendiriliyor. 2004-2005 yılları arasında kadınların ancak % 20'si komutanlık kademesine yükselirken, bu oran şimdilerde % 50'ye çıkmış durumda.

Dünyanın merkezi olarak öne çıkan ve özellikle 2. Emperyalist Paylaşım Savaşından bu yana stratejik önemi giderek artan Avrasya, ABD'nin gündeminde daha fazla yer edinmeye başladı. "Avrasya'yı yöneten Dünyayı yönetir" (Brzezinsky/Büyük Satranç Tahtası/İş Bankası/Sf: 28) tespiti emperyalistlerin pazar savaşında temel stratejilerinden biri olageldi. Avrasya politikasında özellikle Çin'in çok yönlü çabası son yıllarda petrol ticaretinin bu bölgeye kaymasına neden olmuştur. Zira Çin Avrasya'daki ekonomik dengeleri etkileyecek, aynı zaman Çin'in Avrupa'ya dönük ticaretlerini büyütecek bir ticaret ve ikmal yolu projesiyle karşımızda.

Gümrük vergilerini en aza indiren bu proje aynı zamanda Rusya'ya dönük ambargoyu kırarak bir içeriği de kapsamaktadır. Çin'in bu yönelimi Rusya açısından da belli tavizlerin verilmesine neden olmaktadır. Çin bu ticaret alanının oluşması ve Rusya'nın bundan yararlanması karşılığında Rusya'nın Çin'e dönük silah ticaret politikasını değiştirmesini şart koşturmaktadır. Aynı zamanda Avrasya Ekonomik Kalkınma Bankası aracılığı ile Çin, ambargo ve yaptırımlar nedeniyle silah üretimi düşen Rusya'ya mali destek sunarak bölgede otorite sahibi olmaya ve uluslararası politikaları lehine değiştirmeye çalışmaktadır.

Ayrıca Avrasya politikası kapsamında Çin, Rusya ve İran, 2011 yılından bu yana sürdürdükleri Füze Kalkanı tartışmalarını sonuçlandırmış bulunmaktadır. Burada

gerçekleşen askeri görüşmede NATO'nun stratejisine karşı Rusya'nın S-300 ve S-400 hava savunma sistemleri Ermenistan ve Belarus'tan başlayarak Avrasya boyunca Kamchatka'ya kadar genişletildi. Bu sistem NATO'nun olası bir durumda ikinci saldırısını bloke etmeyi hedefleyen bir sistemdir. Bu anlamda Nisan 2015'te İran'a gönderilen S-300 füze sistemleri normal bir silah ticaretinin ötesinde bir durumdur.

Tüm bu gelişmeler karşısında ABD bölgesinde İslami hareketler eliyle Çin ve Rusya'yı krize sürüklemeye çalışmaktadır. Asimetrik operasyonlar Ortadoğu'da olduğu gibi Çin devleti tarafından baskı ve sömürü politikaları altında olan Sincan Özerk Bölgesi ve Rusya'ya karşı Kırım'da İslami tugay ve hareketler örgütlenmeye çalışılmaktadır. Uygur (Sincan) Özerk Bölgesinde oruç tutmanın yasaklandığı bir propaganda ile başlatılmak istenen tekdüze örgütlenmeler bugün Kırım'da da benzer politikalarla örgütlenmek istenmektedir. ABD'nin direktifi, Ukrayna ve Türkiye'nin tasarrufu ile Kırım'da, Rusya'ya karşı Uluslararası İslami Tugay örgütlenmesi başlatılmış durumdadır.

1 Ağustos 2015 tarihinde, Ankara'da Dünya Kırım Tatarları Kongresi'ne yaklaşık 200 örgütü temsilen 700'den fazla kişi katıldı. Bu konferansta Kırım Tatar Millî Meclisi Başkanı **Mustafa Cemilev** Kırım'ın geri alınması için bir Uluslararası Müslüman Tugay'ının kuruluşunu duyurdu. Bu açıklamanın ardından Erdoğan ile aynı konuda yapılan görüşmenin sonuçları açıklanmadı. Ancak gelişmeler Kırım'da bu yönlü çalışmaların başlamasına dair kararın alındığını ve adımlarının atıldığını göstermektedir. Kuşkusuz Rus emperyalizmine karşı oluşturulacak ve esas gayesi NATO'nun Rusya'yı çevreleme stratejisi olan bu tugay "Kırım Tatarları"nın haklarını korumak için ABD'nin Avrasya politikasının bir parçası olarak öne çıkmıştır. Bu durum aynı zamanda Türkiye açısından bir gerçeği daha açığa çıkarmıştır. TC ve onun kurmayları numunda Erdoğan uluslararası terörizmin süpervizörü olduğunu bir kez daha ispatlamıştır.

Hamburg'da Ulrike Meinhof için anma

Hamburg: RAF (Rote Armee Fraktion) Kızıl Ordu Fraksiyonu önderlerinden **Ulrike Meinhof** katledilişinin 40. yılında yapılan etkinlikle anıldı. Hamburg'da Network ve

Rote Hilfe tarafından Hamburg Üniversitesi'nde Meinhof'un katledilişinin 40. yılında anma düzenlendi. Etkinlik Meinhof'un biyografisinin okunmasıyla başladı. Etkinlikte tutsak ATİK ve Yeni Kadın aktivistleri için başlatılan imza kampanyası kapsamında katılımcılardan imza toplandı.

“Geyiksuyu şehitleri teslim alınamayan irade, bitmeyen devrim özlemidir”

H. Merkezi: 6 Mayıs gecesi Dersim Geyiksuyu'nda gerillalar ile TC ordusu arasında yaşanan çatışmaya ilişkin çeşitli açıklamalar yayımlandı. Elimize e-posta yoluyla ulaştığımız TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı imzalı açıklamada şehit düşen halk savaşçılarına ilişkin şu bilgiler verildi:

“TIKKO komutanlarından 1988 Dersim-Mazgirt doğumlu Sinan (Haydar Arğal) yoldaş, Partimizin gençlik örgütlenmesinde başlayan mücadelesini 2011 yılında Halk Ordusu saflarına katılarak devam ettirmiş, çalışkanlığı, fedakârlığı ve cesaretiyle öne çıkarak önemli sorumlulukların taşıyıcısı olmasını bilmiştir. TIKKO savaşçılarından 1987 Elazığ doğumlu Rıza (Murat Tekgöz) yoldaş ise Partimizle üniversiteyi okuduğu Dersim'de tanışmış, Dersim'de yerel çalışmalarda aktifleştikten kısa bir süre sonra 2013 yılında Halk Ordusu saflarında yerini almış; mütevazılığı, yoldaşlarına bağlılığı ve halk sevgisi ile yoldaşlarına ve halkına örnek bir devrimci olmayı başarmıştır.”

Geçtiğimiz yıl ekim ayında Pulur'da şehit düşen 3 gerillayı da anan Bölge Komutanlığı “Geçtiğimiz yılın sonbaharında Ovacık'ta üç yoldaşımızın şehit düştüğü operasyonun ardından Aralık ayında da gerilla birliğimizin konumlandığı alanlardan biri olan Aliboğaz'a yönelik ardı ardına iki ayrı operasyon düzenlenmiş ancak her iki operasyonda da gerillalarımız düşmana kayıplar verdirerek operasyonları boşa çıkarmıştır” dedi. Halk ordusunun T. Kürdistanı başta olmak üzere ülkemiz coğrafyasında faşizme karşı yürütülen mücadelenin en diri odaklarından biri ve egemen sınıfların saldırılarının hedefi konumunda olduğuna vurgu yapan Bölge Komutanlığı, “Şehitlerimizin hesabını sormak ve Halk Savaşını büyütmek için dağlarda, sokaklarda, fabrikalarda ve okullarda direnişi büyütmek boynumuzun borcudur” dedi.

Murat Tekgöz (Rıza)

“Bu korku devrimci güçlerin dayanışma ısrarından”

Geyiksuyu şehitlerine ilişkin elimize e-posta yoluyla geçen bir diğer açıklama ise “Sarsılmaz inancınızı ve yenilmez iradenizi kuşanarak taşıyacağız bayrağınızı” diyen **Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği Merkez Komitesi (TMLGB MK)** oldu. “Karanlığı yarmak için adımladığınızı patikalarda izinizi sürmeye, boşalan mevzilerinizi sizin yarattığınız mirastan öğrenerek doldurmaya devam edeceğiz. Hayalini kurduğunuz baharın gelişini karşılayacağız ve hesabınızı soracağız” diyen GB, Mayıs ayının devrim önderlerinin yakın tanığı olduğunu ve onların ardıllarının da Mayıs'ı kızıl-laştırmaya devam ettiğini vurguladı. “TC'nin bu korkusu devrimci güçlerin dayanışma ısrarından beslenmektedir” diyen GB, Sinan ve Rıza'nın bu bilinçle baharı karşıladıklarını belirtti.

GB MK şehit düşen halk savaşçılarından Haydar Arğal'ın (Sinan) uzun dönem Rıza ismiyle Komsomol faaliyeti yürüttüğünü ve özellikle komsomolun bölge faaliyetinin gelişiminde yoğun emek harcadığını belirterek “Rıza yoldaş GB'mizin 3. Kongresi'ne delege olarak katılmış ve burada GB-MK üyesi seçilmiştir. Bir süre GB'mizde MK olarak görev aldıktan sonra 2011'de ölümsüzleşen beş kadın yoldaşın mevzilerinin doldurulması için GB'mizin görevlerini ilk omuzlayan yoldaşlardan oldu” dedi.

“HAYDAR ve MURAT yoldaşlar sömürüyü süpürmek için devrimin imkanı ve güvencesi oldular. Gerilla savaşımı olmadan özgürlük adına devrim adına bir şey yaratamaz” sözleriyle açıklama yapan **TKP/ML TIKKO Rojava Komutanlığı** şehit düşen halk savaşçıları için “Teslim alınamayan devrim iradesidir. Bitmeyen devrim özlemidir” dedi. Rojava Komutanlığı'nın açıklaması “Kırmadan tutsaklığın zincirlerini bilin ki ben ölmeyeceğim” diyen; “inanmak zorundasınız çünkü ben devrimim” diyen gerillalar ölümsüzdür” sözleriyle sona erdi.

“İdealleri rehberimiz, isimleri kavga şiarımız olacak”

“Her vadisinde, her koyağında ve her patikasında bir Partizanın gülüşüne, direniş tanıklık ve yoldaşlık eden Dersim dağları, 6 Mayıs gecesi iki yiğit partizanın karanlığı yırtan namlularının sesine tanık oldu” diyen **Partizan** ise yaptığı açıklamada iki savaşçının Üç Fidan'ın idam sehпасına başı dik yürüdükleri ve devrime ve halka olan bağlılıklarıyla onurlu bir direniş armağan ettikleri 6 Mayıs şafağında, üç fidandan devralarak büyüttükleri

direniş bayrağını, ardıllarına devrederek ölümsüzleştirdiğini vurguladı. Partizan “Dersim'de yaşanan bu sürecin Cizre'de, Sur'da Nusaybin'de, Silopi'de, Gever'de başlatılan özyönetim direnişine karşı devletin almış olduğu tavrın bir parçası olduğu açıktır” dedi. “Devrimci dayanışma zorunluluğunun açığa çıkardığı görevlere sarılan bütün devrimci, yurtsever güçlere yönelen bu saldırılar; dayanışma ısrarını kırmaya, halkımıza yönelen saldırılara karşı kurulan ortak bari-katlara duyulan nefret ve kinin bir sonucudur” diyen Partizan, açıklamasını “Kanlarıyla kızılaştırdıkları ve bugün yoldaşlarına devrettikleri kızıl bayrak daima ileri taşına-cak, idealleri rehberimiz, isimleri kavga şiarlarımız olacaktır” sözleriyle sonlandırdı.

Yeni Demokrat Gençlik tarafından yapılan açıklamada ise “Suruç ve Ankara katliamlarıyla saldırının dozunu iyice artıran devlet, açık bir şekilde kitle katliamlarına girişti. Gerçekleştirdiği kitle katliamları ile ülkedeki devrimci, demokrat ve yurtsever kamuoyunu susturmaya çalışan devlet, özellikle de T. Kürdistanı'nda giriştiği savaşla bunu gün yüzüne vuruyor” denilerek devletin saldırı furçasının bir ayağının da gerilla güçlerine karşı yürütülen operasyonlar olduğuna vurgu yaptı. Sinan ve Rıza'nın son nefeslerine kadar çatışarak şehit düştüklerini vurgulayan YDG kimi faşist, sosyal medya hesapları üzerinden şehitlerin cenaze resimlerinin paylaşarak halkı ve devrimcileri sindirme çabası güdüldüğünü belirtti.

“Buna karşın devletin abluka ve vahşetine rağmen direniş ateşi kırlardan yükselmeye devam ediyor” diyen YDG açıklamasını “Buradan ilan ediyoruz ki, halk gençliğinin özgür bir gelecek mücadelesinde yan yana, omuz omuza yürümekten ve direnişi birlikte paylaşmış olmaktan onur duyduğumuz Haydar Arğal'ın anıları ve son nefesine

kadar direnişi büyüten Murat Tekgöz'ün devrime olan sevdası daima bize yol gösterecektir” diyerek sonlandırdı.

Haydar Arğal (Sinan)

İnessa Armand:

Ünlü bir Afrika sözüdür: **“Aslanlar kendi tarihini yazmadıkça, tarihi avcılar yazmaya devam edecek!”** Bu söz ülkemizdeki resmi, Kemalist-faşist tarih yazıcılığını da özetlemektedir. Örneğin **Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı**’nı, **1. Dünya Savaşı** olarak adlandıran resmi tarih yazıcılığı, savaş ülkeler arası anlaşmaları/anlaşmazlıkları, kaç ülkenin hangi blokta yer aldığı, hangi ağanın-paşanın-bakanın neye imza attığını, vatan topraklarının kurtarılmasının hangi “kahraman” a borçlu olduğunu vs. yazar. Ancak savaşın yıkımını ve talanını yaşayan halkların deneyimleri resmi tarih yazıcılığı açısından bir anlam ifade etmez. Ya da bu savaş öncesi ve sırasında işçi ve emekçilerin, sosyalistlerin proletarya enternasyonalizmine dair tartışmalarına, mücadelelerine, savaş karşıtı protestolara vd. yer vermez, yok sayar.

Bu yüzden **tarihin gerçek yapıcısı olan “aslanlar”ın tarih yazıcılığı** yapması hayati önemdedir. Bu konuda hazırlanan eserler de oldukça kıymetlidir. Bu konuda yayımladığı kitaplarla gerçek tarih yazıcılığına hizmet eden yayınevlerinden biri de **Nisan Yayıncılık** olmuştur.

TC devletinin ırkçı temelini kurumsallaştırıldığı “Türk Tarih Tezi”ne devrimci bir alternatif tarih çalışması olan **“Osmanlı/Türkiye Tarihi ve Toplumu Değerlendirmesi”** kitabından Türk ulus devlet inşası sürecini ve bu süreçte soykırımı, katliama ve inkara maruz kalan halkları ve toplulukları anlatan **“Kadim Halklar Coğrafyası”** araştırma kitabına, torunlara anlatılan kanlı hikayelerin yaşandığı Ermeni Soykırımı sürecini anlatan **“Nenemin Masalları”**ndan yakın tarihte hapishanelere

“Kadınlar kendi tarihini yazmadıkça, tarihi erkekler yazmaya devam edecek”

dönük katliamlardan biri olan ve 10 devrimcinin şehit düştüğü Ulucanlar katliamını konu edinen **“Ulucanlar’dan günümüze Miras”** isimli romanı kütüphanemize kazandıran Nisan Yayıncılık’ın son dönemlerde yayımladığı, Fransızca’dan çevirdiği çok değerli bir eser daha var: **“Bolşevik Devrimi’nin Büyük Kadını İnessa Armand”**

İnessa bu kitapla tarihin tozlu raflarından ayağa dikiliyor

Tarih yazıcılığı halk karşısında burjuvazinin, siyah tenliler karşısında beyazın, eşcinseller karşısında heteroseksüel (ve daha çok da heteroseksistlerin), elbette kadın karşısında da erkeğin elinde, onun iktidarını sağlamlaştıran bir silahtır. Bu zinciri kırma iddiasına sahip kitaplardan biridir **“Bolşevik Devrimi’nin Büyük Kadını İnessa Armand”**.

Dünya işçi sınıfına umut olan Bolşevik Devrimi’nin mimarlarından olan İnessa, tarihin tozlu raflarına terk edilen bir “aslan” örneğidir. Zengin ve asilzade bir aileden olan, 5 çocuk sahibi İnessa, Rusya’da devrimin akıp giden coşkun nehrine kendisini bırakır. İnessa’yı fabrikaların ortasında bilinçlendirme toplantılarında görürsünüz ateşli ateşli tartışırken, kah işçi kadın gazetesi **Rabotnitsa** için makale hazırlarken kah kadın işçi ve köylülere devrim mücadelesini anlatırken, kah Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında proletarya enternasyonalizmine vurulmaya çalışılan darbelere karşı savaşırken, kah dünya sosyalist hareketlerinin gençlik ve kadın kongrelerine Bolşevik Partisi’nin ideolojisiyle damgasını vururken... Sık sık tutsak düşmesi ya da kuş uçmaz, kervan geçmez yerlere sürgüne gönderilmesi onun ne mücadeleden uzak düşmesine neden olur ne de çocuklarından ayrı kalmasına...

Kendisi de Merkez Komite üyesi olan İnessa, zaten halkın mücadelesini görme-yen ve burjuvazi dilinden yapılan tarih yazıcılığında yoktur. Ancak daha da acısı **“tarihi yapanların tarih yazıcılığı”**nda da yer alamamıştır İnessa. Yani İnessa burjuvazi kadar erkek egemenliğinin hakim olduğu bir alternatif tarih yazıcılığında da yok sayılmıştır. Bu yüzden Nisan Yayıncılık tarafından hazırlanan **“Bolşevik Devrimi’nin Büyük Kadını İnessa Armand”** kitabı önemli bir yerde durmakta ve tarihin tozlu raflarına terk edilen bir kadın devrimcinin yeniden ayağa dikilmesine ön ayak olmaktadır.

Ancak...

Ancak tüm bu olumlu yanlarına rağmen Fransız yazar **Jean Fréville**’nin kaleme aldığı bu kitap için tam anlamıyla **“aslanların kendi tarihini yazdığı bir kitap”** olduğunu söylemek mümkün değildir. Yer yer İnessa’nın özgün yanlarına vurgu yapsa da kitaba hakim olan yazıcılık İnessa’nın ve dolayısıyla Sovyet Rusya’daki devrimci kadınların mücadelesini aktaramıyor, aksine sık sık kadınların emeğini görünmez kılarak kadınları **“fedakarlığı”** ile öne çıkarıyor!

Lenin’in makalelerine son halini veren, onu yedi dile çevirip çeşitli ülkelerdeki devrimcilere ulaşmasını sağlayan, Lenin’in **“Kahrolsun emperyalist savaş... Oportünizmin kangrenleştirdiği 2. Enternasyonal öldü. Yaşasın uzlaşmacılardan ve hainlerden arındırılmış 3. Enternasyonal!”** dediği sürecin mimarlarından, Sovyetlerin iktisadi ve kadın mücadelesindeki gelişiminin önderi olan İnessa, bir erkek yazarın kaleminden adeta **“Lenin’in kanatları altından”** tariflendiriliyor. İnessa için yapılan tarih yazıcılığı sık sık Lenin anlatısına dönüşüyor.

“... bu alanın (kadın tarihçiliği, bn) kendine özgü ciddi boyutta sorunları var. Öncelikle, siyasal tarih çalışmasında yanlılıktan kurtulmak için resmi söyleme ve tarihe yeterince eleştirel yaklaşmak bir düzey ve imkân sağlayabilir size, ama kadın tarihi çalışırken bunlara bir de ‘cinsiyetçi kültür, tarih, toplumbilim’ gibi tanımlanabilecek bir bütünü aşmak, eleştirel gözü hiç kaybetmemek gerekiyor. (...) Toplumsal cinsiyet, cinsiyet hiyerarşilerinin ve imtiyazlarının nasıl yapılandığını, nasıl meşrulaştırıldığını, varlığını nasıl sürdürdüğünü ve bu hiyerarşilere karşı duruşların nasıl gerçekleştiğini çözümlemek ister. O halde bir tarihsel çözümleme kategorisi olarak toplumsal cinsiyet bizim çalışmalarımızın olmazsa olmazıdır.” (Tarihçi **Yaprak Zihnioglu**’nun Boğaziçi Üniversitesi Kadın Araştırmaları Kulübü’ne verdiği röportajdan)

Bu yüzden bu kitap, resmi tarih yazıcılığına bir alternatif olsa da henüz erkek egemen sistemden radikal kopuş sağlamış bir alternatif tarih yazıcılığı değildir. Ancak bu kitapta Sovyet Rusya’sında kadın devrimcilerin kadın örgütlenmesi yaratabilmek ve kadınları örgütlemek için özel yöntemler üretebilmek için yaşadıkları zorlukları görme şansımız vardır ve gerçek tarihi de bu tür kitaplardan hafriyat çalışması yaparak yazacak olan tarihi yapan kadınlar olacaktır. İşte bundan kuşkumuz yok!

(Bir okur)

“Burası mı, dışarı mı? Nerede daha çok tutsağız?”

H. Merkezi: 26 Nisan günü şafak vakti Özgür Gelecek çalışanları ve okurlarının evlerine yapılan baskında gözaltına alınarak tutuklanan ve Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne gönderilen **Gülhanım Aslandoğan**, hapis-haneden bir mektup kaleme aldı, “**Burası mı dışarı mı? Nerede daha çok tutsağız?**” diye sordu.

Burası mı dışarı mı? Nerede daha çok tutsağız?

Mücadelenin içindeysen yolunun bir gün hapishaneye düşmesi büyük olasılıktır. Bu yüzden herhangi bir gözaltı tutuklama olunca neler yapmamız gerektiğine, karşılaşılabileceğimiz şeylere dair hepimizin bilgisi vardır (veya olmalıdır). Ben de az çok bir ev baskınında neler yaşanabileceğini, nasıl bir duruş sergilemem gerektiğini biliyordum. Erkek egemen bir devletin ev baskınlarının boyutunu da özellikle son bir yılda yoğun olarak yaşadığımız ev baskınlarından biliyordum. **Yeliz**'den, **Dilek**'ten, **Dilan**'dan biliyordum. Kadın bedeni üzerinden ürettikleri egemenliklerinin sınırının olmadığını **Ekin Wan**'a yaptıklarından biliyordum. Bunlarla birlikte bir gün pratikte bir ev baskınıyla, gözaltıyla karşılaşmamıştım. Bir kadın olarak nasıl bir tavır almam gerektiğini bilsem de böyle bir uygulama ile karşılaştığımda belirli eksikliklere düşer miyim kaygısını taşıyordum. Şimdi tüm bu süreçleri yaşamış ve artık hapishanede olan bir kadın olarak diyebilirim ki; ev baskınlarında en önemlisi ilk tavır ve ilk kurulan cümledir.

30 saate yakın gözaltında tutulduk. Bu süreçte yeni bir uygulamayı denemek istediler. Soruşturma için adliyeye götürülmemiz gerekirken, savcı Emniyete gelmişti. Amaçları hukuksuz bir şekilde emniyette savcının sorgulamasıydı. Bunu kabul etmeyeceğimizi ve ifade vermeyeceğimizi söyleyince Adliyeye götürüldük, savcılık ve mahkeme faslından sonra bir kısmımız bırakılırken bir kısmımız tutuklandık. Ben de tutuklanarak Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne getirildim. Hapishaneye getirilirken içimden “*Ben içerde sen dışarıda oy mahpusluk, mahpusluk*” türküsünü söylemeye başlamıştım bile. Giriş işlemleri tamamlandıktan sonra iki “güler yüzlü amca görünümlü” gardiyan soyunmamı isteyip vücudumda darp izleri olup olmadığını kontrol etmeleri gerektiğini söylediler. Darp edilmediğimi, eğer edilseydim zaten bununla ilgili şikayetçi olacağımı ve zorlamalarının bir anlamı olmadığını vurgulayarak soyunmayacağımı net bir şekilde tekrarladım. Burada **meselenin özü kararlı ve net durmak!** Belki beni zorla soyup keyfi bir uygu-

lama ile çıplak arama yapabilirlerdi ama net duruşum karşısında yapmadılar. Sadece üstten arama yaparak beni “geçici koğuşa” götürdüler.

Evet, artık tutsaktım. Bir saniye içerisimde beyinden binlerce düşüncenin geçmesi ne kadar da kolaymış. Geçici koğuşa girip de kapı yüzüme sert bir şekilde kapanıp anahtar arka arkaya çevrilince “Hoş geldin tutsaklığa” dedim kendi kendime. Geçici koğuştaki da siyasi tutsakların yanına adli tutsakları vermediklerini öğrendim. Adli tutsak getirilecekse izin almaları gerekiyor. İlerleyen saatlerde benden izin isteyerek 3 yabancı uyruklu kadın tutsak getirdiler. Kadınla olan sohbetimde öğrendiklerim hapishaneler gerçeğini bir kez daha güncel olarak yüzüme çarptı. İlk girişte kadınları cırtlı çıplak soyup oturup kalkmaları isteyerek arama yaptıklarını öğrendim. Bu uygulamanın her kadın açısından “utanç” verici olduğunu ve utanarak yaptıklarını söylediler. Bu uygulamanın keyfi olduğunu, böyle durumda karşı gelmeleri gerektiğini dil sorununu çözebildiğim oranda anlatmaya çalıştım. İçimde inanılmaz kin ve öfke birikmişti. Adli ya da siyasi, kimliğin ne olursa olsun erkek egemen sistem tarafından dayatılan kadın bedenini hiçleştirmeyi amaç-

gitmek istediğimi söyleyerek düzelttirdim.

Ve B4 koğuştaki... Ne yürekli kadınların hi-kâyesi vardır burada. Ne direnişlere sahne olmuştur kim bilir. Kim bilir gelecek güzel günler için umudu büyütenlerin haykırışıyla kaç defa sarsılmıştır. Her gün sevinç, hü-zün, gözyaşı ve kolektif yaşamın örülmesindeki emeğe ev sahipliği yapmıştır.

Kapı açılıp içeri girdiğimde karşımda birbirinden güzel, gülüşlerinde özgürlük kokan 11 kadınla karşılaştım. B4 koğuştaki düşündüğümde daha da büyük bir yerdi. 24 kadının kalabileceği büyüklükte. Şu an benimle birlikte 12 kadın olduk. Burada farklı siyasetlerden kadın arkadaşlar var. Odalar iki kişinin kalabileceği şekilde yapılmış. Burada bütün gün planlı. Erken saatte başlayan güne, “sessizlik saati”nde yapılan çalışmalar, spor faaliyeti ve dinlenme saati ile devam ediyor. Şimdi içinizden çok planlı ve kimse kimseyle konuşmuyor der gibisiniz. Evet, planlı oldukları net. Ancak buradaki kadınların en belirgin özelliği her şeyi iyi planlamaları. Yapacakları hoş geldin şakasına kadar hem de. Henüz dışarıdan yeni gelmiş çiçeği burnunda bir tutsak olarak, dışarıdakileri şimdiden uyarmayı bir borç olarak görüyorum. Ama artık söyleyeyim ki ben de bir tutsağım. **Gözünüzü seveyim**

layan tacizci bir anlayışı yok etmek için mücadelede kararlı olmak gerektiğini bir kez daha gördüm.

Bir gecelik geçici koğuştaki macerasından sonra hangi koğuşa gideceğimin belirlenmesi için kurula çıkarıldım. Kurulda B-4'e gitmek istediğimi söyledim. Dilekçe yazmamı ve neden B-4'e gitmek istediğimle ilgili ifade vermemi istediler. Dilekçe yazmaya girdiğimde kritik tek soru ile karşılaştım, aslında cevabını kendileri yazmıştı. “... Örgütüne mensup olduğum için B4 koğuştaki gitmek istiyorum.” Hapishane idaresinin sorup kendilerinin cevapladığı soru ile aslında tam da “fişleme” ile karşı karşıya kalınıyor. Burada yazdıkları cevaba itiraz ettim. Siyasi tutsak olduğum için siyasi koğuştaki B4'e

hapishanede kalana çok dikkat edin! Artık ben de buralıyım ve size yardımcı olamam!

Hapishaneleri dışarıda hissetmek ve buradaki günlük yaşamı anlamak kolay değil. Buraya gelince aslında “Dışarı ile içeri-nin ne farkı var?” diye düşündüm. Milyonlarca işçi, emekçi sabah erken saatlerde yaşamlarını devam ettirmek için işe gidiyor. Akşama kadar emrinde oldukları patronları tarafından kapalı bir alanda çalışmaya zorlanıyorlar. Ve akşam yorgun bir şekilde evlerine gidiyorlar. Emeklerinin karşılığını alamayan ve yaşamlarını devam ettirmek için temel ihtiyaçları haricinde sosyal aktivitelerini geliştirme imkânı bulamayan insanlar!

Burası mı dışarı mı?

Nerede daha çok tutsağız?

“Şehitlerimiz mücadeleye davetiyedir!”

6 Mayıs'ı 7 Mayıs'a bağlayan gece Dersim Merkez'e bağlı Geyiksuyu mevkiinde Askasor (Okurlar) köyünde, TC güçleri ile TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Haydar Arğal (Sinan) ve Murat Tekgöz (Rıza) yoldaşlar şehit düştü. Bu haberi aldığımızda herkes gibi ben de inanmak istemedim ve asparagas haber olmasını bekledim. Gözyaşlarım hakim olamayarak düştüm yollara, Sinan ve Rıza yoldaşları karşılamaya... Zorlu ve çetin mücadelemizde yoldaşlarımızı ölümsüzlüğe uğurlamak en zor ama aynı zamanda kavganın en kızıştığı ve kızgınlaştığı anlardır.

Haberi alıp Xarpût (Elazığ)'a gittiğimizde yoldaşların cenazelerinin nerede olduğunu dahi bilmiyorduk. Adli Tıp Kurumu (ATK)'na defalarca kez gitmemize rağmen bize nerede olduklarını söylemediler. Ancak aileler ve avukatların devreye girip savcıyla konuşması sonucu öğrenebildik yoldaşların cenazelerinin Malatya ATK'da olduğunu. Malatya normal şartlarda Harpût'tan bir saat sürüyor. Ancak o gün (8 Mayıs) o yol bitmek bilmiyordu. Malatya'ya geldiğimizde aileler avukatlar eşliğinde teşhis işlemini gerçekleştirdi. Teşhis işlemlerinin ardından artık isimler netleşmişti; **Haydar** ve **Murat**... Haydar yoldaşın ailesi, teşhis işleminin ardından, oğullarıyla gurur duyduklarını dillerinden hiç düşürmediler. Dimdik ayakta duruyor, sık sık oğullarıyla gurur duyduklarını söylüyorlardı. “Yavrularıma kanat geremedim, sahip çıkamadım” sözleriyle sadece Haydar'ı değil halk ordusunun bütün neferlerini sahiplendiklerini yineliyorlardı.

Savcı kan örneği işlemlerinin ardından cenazeleri alabileceğimizi söylediğinde, yoldaşlarımızı düşmanın elinden bir an önce alacağımızın sevinci ve onları ölümsüzlüğe uğurlayacağımızın acısı düştü içimize.

Murat yoldaşın ailesine gözdağı(!)

Ertesi gün yoldaşların cenazesini almak için düştük yollara tekrar. Kan işlemlerinin ardından cenazeleri araçlara koyarak Xarpût'a geri döndük. Yapmış olduğumuz cenaze programına göre Murat yoldaşı 10 Mayıs günü sabah saatlerinde Xarpût'ta, Haydar yoldaşı ise aynı gün akşam saatlerinde Dersim'de toprağa verecektik. Ancak polis Murat yoldaşın ailesini, “Cenazede flama açarsanız, pankart açarsanız ve slogan atarsanız müdahale ederiz. Cenazeyi size defnettirmeyiz” sözleriyle tehdit ederek cenazeyi aynı gün (9 Mayıs) defnetmelerini söylemiş.

Bu tehdidin üzerine Cemevi'ne geldiğimizde her şey hazırlanmış ve Murat yoldaşın defin işlemleri başlamıştı. Polis tehditlerine ve ailenin korkusuna rağmen, Murat yoldaşın doğup büyüdüğü Yıldızbağları halkı bizimle birlikte cenazeyi sahiplendi. Yoldaşı Cemevi'nin bahçesine toplanan yüzlerce kişiyle slogan ve zılgıtlarla ölümsüzlüğe uğurladık...

Xarpût Yıldızbağları Mahallesi genelde devrimci, demokrat ve yurtseverlerin ikamet ettiği ve güçlü olduğu bir bölge. Polis bunu bildiği için aileyi korkutarak, cenazeyi halkın sahiplenmesinin önüne geçmeye çalıştı. Murat yoldaş mütevazı kişiliğiyle ve sevecenliğiyle Yıldızbağları halkının gönlüne taht kurmuştu bile. Polisin tüm saldırısını, Murat yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlamak için Cemevi bahçesinde toplanan yüzlerce kişi boşa çıkardı. Böylesi süreçlerde şehitlerimizi kitlesel karşılamamızın anlam ve önemini bu durum bir kez daha açığa çıkarmış oldu...

Kutup yıldızlarımıza kavga sözümüzü yineledik

Aynı gün Haydar yoldaşın cenazesini alarak Dersim yoluna düştük. TC'nin kolluk güçleri, Feribot'la Xarpût'tan Pertek yoluna geçerken bulduğumuz araca iki noktada arama ve GBT işlemleri gerçekleştirdi. İkinci arama noktasında keyfi bir şekilde bizleri alıkoyarak, karakola götürdüler. Arabada Murat ve Haydar yoldaşın fotoğraflarının bulunduğu dövizlerin “yasal” olmadığını ve “örgüt propagandası”na girdiğini iddia ederek bizi Pertek Karakoluna götürdüler. Gereksiz bekletmenin ardından tutanak tutarak bizleri serbest bıraktılar. Tüm bu keyfi uygulamaların ve OHAL'in nedenini elbette ki çok iyi biliyorduk(!)

10 Mayıs günü Haydar yoldaşı Dersim'de ölümsüzlüğe uğurlamak için İzmir, İstanbul, Ankara, Mersin, Bursa, Xarpût, Amed ve Dersim'in birçok bölgesinden araç kaldırdı. Yoldaşların ve ailelerin katılım sağladığı cenaze töreni, gerçekleştirilen saygı duruşu ve konuşmalarla başladı. Havada duran sıkılı yumruklar, atılan her slogan ve zılgıt yoldaşlara kavga sözü olarak yankılandı Dersim dağlarında...

Haydar yoldaşı Dersim Cemevi'nden yoldaşları ve ailesi omuzlarında taşıdı. Cemevi'nin hemen aşağısına zırhlı araçlarla barikatlar kuran TC'nin güvenlik güçleri pankartların hemen kapatılmasını aksi takdirde

cenazeye müsaade etmeyeceklerini söyleyerek tehdit etti. Kısa bir süre pankartı kapatan kitle, daha sonra pankartı tekrar açarak marşlar ve sloganlar eşliğinde mezarlığa yürüdü. 2011 Şubat ayında göçük altında kalarak şehit düşen ve Haydarların tırnaklarıyla kazıya kazıya çıkardığı Beş Kızıl Karanfil'in ve yine Dersim dağlarında 21 Ekim günü ser verip sır vermeme geleneğini elinden asla bırakmayan Hakan Çakır yoldaşların yanına defnedildi Haydar yoldaş.

Ölülerimizin saldığı korku, düşmana OHAL aldırıldı

Haydar yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlamamızın ardından, TC'nin güvenlik güçleri mezarlığa giden yolun iki yerine arama noktası kurarak cenazeye katılanlara GBT yaptı. Cenazenin ardından Dersim'de OHAL ilan eden “güvenlik güçleri” gerilla cenazelerine katılımı düşürme ve terörize etme amaçlı halka baskı uyguladı. Bir devlet geleneği olan bu saldırıda, üç yoldaşımız gözaltına alınırken, onlarca flama ve şehitlerin fotoğrafının bulunduğu pankartlara ise el konuldu.

İki gün boyunca araçların didik didik aranması, keyfi alı koymalar, ailenin tehdit edilmesi, 3 kişinin “örgüt propagandasından ve örgüte yardım, yataklıktan” gözaltına alınması, zırhlı araçların ve eli yüzü maskeli ölüm makinelerinin şehrin içerisinde kol gezmesi... Bunların hiç birisinin sebepsiz olmadığını ve ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşların yerlerinin tez elden dolacağını korkusu olduğunu hepimiz biliyoruz. Evet, ölülerimizden dahi korkuyorlar. Çünkü her toprağa düşen yoldaşın çağrısı dalga dalga yayılıyor gençliğe, kadınlara, işçilere, LGBTİ'lere, ezilen ve yok sayılan tüm kesimlere... Devrimden çıkarı olan herkese davetiye çıkarıyor şehitlerimizin bedenleri. Hiç kuşkusuz bu davetiyeyi ezilen ve yok sayılan biz ötekiler reddetmeyeceğiz...

Bir Partizan okuru

Sana söz yoldaş; kavga sloganlarınız yarım kalmayacak!

6 Mayıs'ı 7 Mayıs'a bağlayan gece Geyiksuyu'nda iki yiğit Partizan daha toprağa düştü, yüreğimize iki bıçak daha saplandı.

Geyiksuyu'nun Askesor köyünde, TC güçleri ile çıkan çatışmada saatlerce direnen iki halk savaşçısı Murat ve Haydar, yoldaşlarına mücadeleyi bırakarak şehit düştüler. Haberi aldığımız anda hüznü bir hava ortama hakim oldu. Halk savaşının bir gerçekliği olarak şehit düşmenin olabilirliğini bilmemize rağmen yine de insan elinde olmadan hüzne boğulabiliyor.

Hemen yoldaşlarla kısa bir toplantı olarak şehit yoldaşlarımızın cenazelerine katılmanın önemini konuştuk. Bununla beraber cenazelere katılmak, gidiş-geliş-yiyecek için gerekli olan maddiyatı sağlamak için bir planlama yaparak kitlelerden, derneklerden vs. maddi destek aldık. Cenaze programının açıklanmasıyla beraber yola çıktık, çünkü yolumuz uzundu ve bir gün sürüyordu. Yola çıktıktan sonra Murat yoldaşın cenazesinin, ailesine yapılan polis baskısı ve tehditi nedeniyle alelacele toprağa verildiğini öğrendik. Yolda öğrendiğimiz bu haber moralimizin biraz bozulmasına sebep oldu.

Dersim'e yaklaştıkça devletin faşist baskısını daha fazla hissettik. Devletin abluka ve yasaklarla beraber OHAL politikasının göstergesi olarak her yerde otobüs durdurularak GBT ve aramalar yaptı. Dersim'e ilk girdiğimiz andan itibaren o faşist baskıyı hissettik. Dersim'e vardığımızda direkt cemevine gittik. Cemevinin bahçesinde farklı bölgelerden yoldaşları görmek güzel olsa da onlara sarılırken yüzümüzdeki gülümsemenin altında bir hüznün yatıyordu. Birbirimize olan özlemlerimizi giderirken "keşke başka bir şey için bir araya gelebilseydik" demeyi de ihmal etmiyoruz.

Haydar yoldaşın cenazesi cemevi bahçesine sloganlarla getirildi. Herkes hep bir ağızdan, en içten ve derin bir şekilde "**Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı**" sloganını haykırıyordu. Bizim için çok değerli ve anlamlı bir slogandı. Şehit düşen her bir yoldaşın ardından onların mevzilerini doldurma ve mücadeleyi büyütme sözüdür, halk savaşını en iyi ve en kısa yoldan anlatan bir slogandır.

İlk olarak Geyiksuyu şehitleri şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Partizan, PŞTA ve YDG adına açıklamalar okundu. Açıklamalardan sonra yoldaşımızın cenazesi sloganlarla omuzlara alınarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş yolu üzerinde faşist devlet, polisi, TOMA'sı ve zırhlı araçlarıyla yolu kesti. Dersim'deki OHAL'in, baskının etkisi her an

her dakika hissediliyordu. Polisler tarafından "Pankartları kaldırım yoksa saldırırız" tehdidi geldi. O an ilk olarak cenazeye saldırımları durumunda neler olabileceğini düşündüm. Aklıma T. Kürdistanı'ndaki cenazelere yönelik saldırılar geldi. Burada onlara benzer bir saldırı olabilir ve yoldaşımızın cenazesi hasar görebilirdi. Bizim için önemli

olan şeyin yoldaşımızı en iyi bir şekilde toprağa vermek olduğunu düşündüm. Daha sonra ailenin ricası da dikkate alınarak iki dakika sonra açmak üzere pankartlar kapatıldı ve tekrardan açılarak yürüyüşe devam edildi.

Mezarlığa varıldığında da mücadele ve kavga sloganlarımızı haykırmaya devam ettik. Bir anda arkadan gelen seslere doğru herkes bakmaya başladı. Militanlar parti sloganlarıyla beraber mezarlığa giriş yaptılar. Devletin faşist baskısının çok yoğun bir şekilde hissedildiği bir anda militanların her şeyi göze alarak cenazede bulunmaları gerçekten çok önemli ve değerliydi. Herkesin de benim gibi düşündüğünü yaptığımız konuşmalarda gördüm.

Militanların, Dersim Bölge Komutanlığı'nın açıklamasını okumalarıyla beraber yaptıkları konuşmada, şehit yoldaşların yerlerinin doldurulacağı, mevzilerinin boş kalmayacağı vurgusu yapılırken "Gençler dağlara Partizanlara" sloganı hep bir ağızdan haykırıldı. Sonrasında Haydar yoldaşın mezarı yavaş yavaş kapatılmaya başladı. Ardı ardına atılan toprak, sanki mezara değil de yüreğimize atılıyordu. Yani biz aslında yoldaşımızı mezara değil, yüreğimize gömüyorduk. İster istemez gözlerimizden iki damla yavaş akıveriyordu. Beşler'in, Hakan'ın yanına defnettik Haydar'ımızı. Onların acısı henüz dinmemişken yeni acılar bastık bağrımıza ama her düşen yoldaşımızın ardından daha fazla bağlandık mücadeleye, daha fazla atıldık kavgaya. Onların sloganlarını, kavga yeminlerini, bayraklarını yoldaşları olarak daha fazla ileriye-yukarıya

taşımak, hesabını sormak için içten içe yemin ettik.

".. Daha kurumadı Cihanımızın kanı
Haykır sancağımızdaki kızıl şiarı!
Açıktan olmasa bile içten içe
Gerillalar ölmez; Yaşasın halk savaşı!"

Bir Partizan okuru

Dağların Rıza'sına, Murat abiye...

"Gider gider, nice koç yiğitler gider..." sözleriyle başlamak istedim satırlarıma... Senle gezdiğimiz, saz çalıp türküler, marşlar söylediğimiz günler geliyor aklıma. Her zaman çağırırdın yanına, beraber türküler söyledik; hele ki marşlarda nasıl haykırırdık! Özellikle Grup Yorum'un "Cemo" ezgisininin "Çıkıp Dersim dağlarında türkü söylemek var ya..." sözlerini vurguluya vurguluya söyledin ve ben bir anda sendeki cesareti görürdüm.

Uzun süre görmedim seni, çalışmaya gitmiştim. Sonra geri döndün buralara, Dersim'e... Haber geldi "Dağa çıkmış Murat" dediler, inanamadım. Söylediğin marşlar, türküler geldi aklıma; sonra Dersim dağları ve sen... Her geldiğimde Dersim'e bir umutla gelirdim. Seni görme umuduyla... Ama bir türlü göremedim. Yıllar geçmesine rağmen faşistlerin paylaştığı, vurulduğun resmi görünce tanıdım hemen seni ve biraz yıkıldım

Sonra aklıma senin cesaretin geldi. Durdum, dimdik durdum. Şimdi seni uğurladık; ama ölmedin! Kavga sloganlarımızda sen varsın! Senden aldık kızıl bayrağı ve o bayrağı dikeceğiz çarpıştığın tepelere! Doğru söylemiş söyleyen: "Ölür mü be yoldaşlar, ölür mü Partizanlar!" Ölmez, ölmez gerillalar. Şimdi ise şu sözlerle dimdik duruyorum: "Vedalaşmayalım, gitti sanacaklar bizi..." (Xarpüt/Yıldızbağları'ndan Partizan okuru)

KATLEDİLİŞİNİN 43. YILINDA KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANIYORUZ!

Pinar Aydınlar'ın Sunumuyla...

Program:

★ Suavi	★ Umuda Haykırış	★ Figen Yüksekdağ
★ Pinar Aydınlar	★ Hasan Sağlam	★ Temel Demirer
★ Kawa Urmiye	★ Nürnberg Erbane Grubu	★ Enternasyonal Delegasyonlar
★ Ozan Rençber	★ Onur Olgun	★ Sinevizyon

Tarih:

21.05.2016

Saat:

15.00

Friedrich-Ebert Halle

Erzberger Str. 89, 67063 Ludwigshafen am Rhein

GECE TERTİP KOMİTESİ

Wildplakaten verboten!